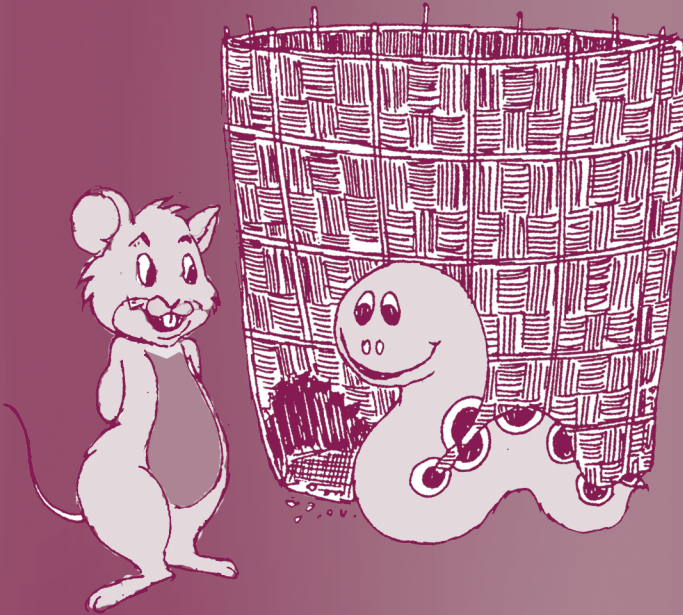

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

Drum Publication Group
စိုဉ်တၢ်ရၢလိၤလိၤတၢ်မၤတၢ်

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

Drum Publication Group
ကျိုတံရုလီလံာ်တံမကရူာ်

Stories For Little Children (Burmese version)

Drum Publication Group

P.O Box 66

Kanchanaburi 71000

Thailand

drum@drumpublications.org

March 2005

ISBN - 974-93019-1-9

မာတိကာ

နိဒါန်း	iv
မာနကြီးတဲ့သမင်ကလေး	၁
ပျင်းရိသောနံ့ကောင်ကလေး	၂
ယုန်တစ်ကောင်ခြုံပုတ်တစ်ပုတ်	၃
မကောင်းကြံဘေးဒါဏ်ထိ	၅
ရိုးအသောကြောင်ကလေး	၆
ခူနော်လေးနဲ့နော်မူအေး	၇
ဌေးရင်းသီးနဲ့နာနတ်သီး	၁၀
ဝါးရှဉ့်ကလေး	၁၁
နှုတ်မစောင့်သောလိပ်	၁၂
အရွယ်ငယ်သော်လည်း	၁၃
ရေကန်ထဲကဖားကလေး	၁၄
ကြက်ဖကြီးနဲ့ပိုးကောင်ကလေး	၁၇
လှပသောရွာကလေး	၁၈
လောဘဂတိ	၂၀
လောဘ	၂၅
ဘာကြောင့်ကျားတွေမှာအစင်းကြောင်းရှိရတာလဲ	၂၆
ဆန္ဒနဲ့ဘဝ	၂၉
မှန်ကန်သောတရားစီရင်မှု	၃၀
အားငယ်တတ်သောဘဲကလေး	၃၄
မာနကြီးသောဆင်	၃၅
နွားနို့တစ်ခွက်ရဲ့ကျေးဇူး	၃၇
ရိုးအသောမင်းသားလေး	၃၉
ဘယ်သူ့ခွန်အားအရှိဆုံးလဲ	၄၅
ပညာရှိယုန်ကလေး	၄၆

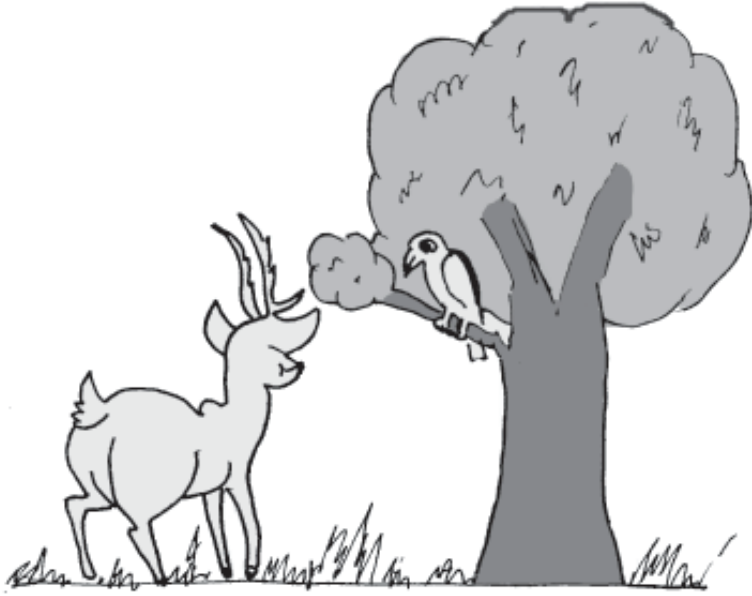
ကျေးဉှီနောင်	၄၈
ဝါဠီးထုတ်တွေဘယ်မှာလဲ	၅၀
မိဘစကားနားမထောင်သောမြွေကလေး	၅၁
အဖိုးအိုနဲ့အဖွားအို	၅၃
အကြံပေးချက်များ	၅၅

နိဒါန်း

ဤ “ကလေးများအတွက်ပုံပြင်များ” စာအုပ်ကိုကလေးများကိုယ်တိုင်ဖတ်ရန်အတွက်သာမကမိဘဆရာသမားများကပုံပြင်များပြောပြရာတွင်လည်းကောင်း၊ သင်ရိုးအထောက်အကူအဖြစ်လည်းကောင်းအသုံးပြုနိုင်သည်။ ပုံပြင်များဖတ်ခြင်းနှင့်ရုပ်ပုံများကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့်ကလေးများ၏စိတ်ကူးယဉ်တတ်မှုကိုတိုးပွားစေသည့်အပြင်တီထွင်ဆန်းသစ်မှုများကိုဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင်ပါဝင်သောပုံပြင်တစ်ချို့မှာကရင်နစ်ခြင်းခရစ်ယာန်အသင်းတော်၏သင်တန်းများမှစုစည်းရရှိပြီးတစ်ချို့မှာ ၂၀၀၂ ခုနှစ်ပုံပြင်ရေးပြိုင်ပွဲများတွင်ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သောကျောင်းသားများ၏ပုံပြင်များဖြစ်သည်။

Drum Publication Group မှပုံပြင်ရေးသူအားလုံးနှင့်ပန်းချီဆွဲသူများကိုအထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ဆရာဆရာမများနှင့်ကလေးပုံပြင်များရေးသားထုတ်ဝေခြင်း၏ရည်ရွယ်ချက်မှာလူများစာရေးစာဖတ်တွင်စိတ်ဝင်စားလာရန်အတွက်အားပေးအားမြှောက်ပြုရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ မိဘဆရာများအနေနှင့်လည်းတစ်ဖက်တစ်လမ်းမှနေ၍ကလေးငယ်နှင့်လူငယ်ကလေးများကိုစာပေဗဟုသုတများမှီးငြိမ်းရှာဖွေရန်အားပေးနိုင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကလေးထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့်စာဖတ်သူများအားတစ်နည်းတစ်ဖုံအကျိုးပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟုမျှော်လင်ပါသည်။

မာ နှကြီး တဲ့သမင်ကလေး

ရှေးရှေးတုန်းကသမင်လေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သမင်လေးကသူ့ရဲ့လှပတဲ့ဦးချိုကြောင့်မာန်တက်နေတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေကသူ့ကိုကစားဖို့ခေါ်ရင်သူက “မင်းတို့နဲ့ငါမကစားချင်ဘူး။ မင်းတို့မှာငါလိုလှပတဲ့ဦးချိုမရှိဘူး။” လို့ပြောတယ်။

တစ်နေ့ချောင်းထဲမှာရေဆင်းသောက်နေတုန်းသူ့ရဲ့လှပတဲ့ဦးချိုကိုကြည့်ပြီး “အိုးငါ့ဦးချိုကလေးကအရမ်းလှပပါကလား” လို့ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချီးမွမ်းနေတုန်း မုဆိုးတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ မုဆိုးကသူ့ကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာသူ့ကိုမြှားနဲ့ပစ်လိုက်လို့ထွက်ပြေးနေတုန်းသူ့ရဲ့လှပတဲ့ဦးချိုတွေကချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ငြိမ်တယ်တဲ့။ ဒီလိုအခက်အခဲတွေနဲ့တွေ့နေရတဲ့အချိန်မှာဘဲသူ့သူငယ်ချင်းတွေကကူညီလို့လွတ်မြောက်သွားတယ်တဲ့။ သမင်လေးလဲနောင်တတွေရပြီးတော့ သူ့ရဲ့လှပတဲ့ဦးချိုတွေကြောင့်တစ်ခါမှမာန်မတက်တော့ဘူးတဲ့။

ပျင်းရိသောနှံကောင်ကလေး

တစ်ခါကအလွန်ပျင်းရိတဲ့နှံကောင်ကလေးတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ သူဟာတစ်နေ့တစ်နေ့ကစားဖို့ပဲသိတယ်။ သူ့မှာဘာအပူအပင်မှမရှိဘူး။ တစ်နေ့မှာမှာနှံကောင်ကလေးလမ်းလျှောက်လည်နေတုန်းအစားအစာတွေကိုကြိုးစားပမ်းစားသယ်ပိုးနေတဲ့ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေကိုတွေ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေဆီသွားပြီး “အသင်ပုရွက်ဆိတ်တို့၊ ဘာလုပ်နေသလဲ” လို့မေးတော့ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေက “ဆောင်းရာသီအတွက်အစာစုဆောင်းနေတာပါ” လို့ပြန်ပြောတယ်။ နှံကောင်ကပုရွက်ဆိတ်ကလေးများကိုပြက်ရယ်ပြုပြီး “ဒီလောက်လုပ်ဖို့လဲမလိုပါဘူး။ အစားအစာဆိုတာအမြဲရှိနေမှာပါ” လို့ပြောပြီးသူ့နဲ့ အတူလာကစားဖို့ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့နောက်ဆုံးမှာတော့ဆောင်းရာသီရောက်ပြီးအစာရှားပါးတဲ့အတွက်ကြောင့်နှံကောင်ကလေးလဲဒုက္ခရောက်ရတော့တာပေါ့ကွယ်။

ယုန်တစ်ကောင်ခြံပုတ်တစ်ပုတ်

တစ်ခါကတော့အုပ်ကြီးတစ်အုပ်မှာယုန်တွေစုပေါင်းနေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့မှာ ဘုရင်တစ်ကောင်ရှိပြီးဒီယုန်ဘုရင်ပြောတဲ့စကားဆိုရင်အကုန်လုံးနားထောင် ပြီးစည်းစည်းလုံးလုံးနေထိုင်ကြတယ်။ ရန်သူတွေကိုလည်းစည်းစည်းလုံးလုံးညီညွတ်စွာ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူတို့ရဲ့အနားကိုဘယ်သူက မှမကပ်ဝံ့ကြဘူး။

အစားအစာရှိတဲ့အခါမှာလည်းအတူတူစားသောက်ကြတယ်။ ယုန်ဘုရင်က တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်အားလုံးကတစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာကြတယ်။ ဒီတော့အုပ်ကြီးထဲမှာကျားကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာကျားကြီးဟာ တောထဲမှာလှည့်လည်သွားလာနေတုန်းယုန်တွေကိုအမှတ်မထင်တွေ့သွား တယ်။ ယုန်သားစားချင်တဲ့ကျားဟာယုန်တွေအနားမှာတစ်ဖြည်းဖြည်းကပ်

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

သွားတယ်။ ယုန်တွေဟာရန်သူဖြစ်တဲ့ကျားကိုမြင်တဲ့အခါနားရွက်များတစ်ပြိုင်နက်ထောင်ထလာပြီးတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။

ကျားဟာယုန်တွေကိုတွေ့တဲ့အခါသူတို့အနားသွားပြီးမကပ်ဝံ့ဘူး။ ယုန်တွေရဲ့ရှည်လျားတဲ့နားရွက်တွေဟာလုံသွားလိုတူတဲ့အတွက်သူအရမ်းကြောက်တာပေါ့။ ကျားဟာယုန်သားစားချင်လို့သွားရည်တွေယိုပြီးယုန်သားဘယ်လိုစားရမလဲဆိုတာအကြံဉာဏ်ထုတ်နေတာပေါ့။

ဒါကြောင့်ကျားဟာယုန်တွေရဲ့နားကိုချဉ်းကပ်သွားပြီးယုန်တွေကို “အဆွေယုန်တို့၊ သင်တို့မှာ ဘုရင်တစ်ကောင်တည်းရှိတယ်။ ဒါတောင်မှသင်တို့ဟာ ဩဇာအာဏာနဲ့ပြည့်စုံပြီးအင်အား ကြီးမားကြတယ်။ သင်တို့မှာဘုရင်အများကြီးရှိရင်ဒီထက်ပိုပြီးဩဇာအာဏာနဲ့ပြည့်စုံပြီး တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုအုပ်ချုပ်နိုင်မှာပဲ” လို့မြှောက်ပင့်သွေးခွဲခဲ့ တယ်။

ဒီလိုနဲ့အခြားယုန်တွေကိုလည်းတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ဒီနည်းအတိုင်းမြှောက်ပင့်ပြောဆိုပြီးပြီးအချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲအောင်သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ယုန်တွေဟာမာနတွေတက်လာပြီးကိုယ့်ကိုကိုယ်အထင်ကြီးလာပြီးငါသာလျှင်ဘုရင်ဖြစ်သင့်တယ်လို့အားလုံးကထင်နေကြပြီးအာဏာလုနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ယုန်ဘုရင်ကြီးပြောတဲ့စကားတွေကိုလည်းဘယ်သူမှနားမထောင်ကြတော့ဘူး။

နောက်ဆုံးယုန်တွေဟာစိတ်ဝမ်းကွဲကာခွဲထွက်သွားကြပြီးခွံပုတ်တစ်ပုတ်စီမှာသွားပြီးခိုအောင်းနေကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ရန်သူတွေလာတဲ့အခါအချင်းချင်းမကူညီတော့တဲ့အတွက်ကျားကြီးကသူတို့ ကိုတစ်နေ့တစ်ကောင်ဖမ်းစားတော့တာပေါ့ကွယ်။

မကောင်ကြံဘေး ဒါဏ်ထိ

တစ်ခါတုန်းကခြံတစ်ခြံထဲမှာကြက်ကလေးနဲ့တောကြောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်။
တောကြောင်ဟာ ကြက်ကလေးကိုစားဖို့အမြဲကြံစည်နေတယ်။ ဒါကိုကြက်က
လေးကလည်း သိတော့အမြဲပဲတောကြောင်မမြင်နိုင်တဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ သစ်ရွက်
တွေကြားမှာအိပ်တယ်။ တစ်ညမှာကြက်ကလေးဟာ ဗူးသီးခြောက်တစ်လုံးထဲ
မှာသွားအိပ်နေတယ်။ ညအချိန်ရောက်တော့တောကြောင်ဟာကြက်ကလေး
ကိုစားဖို့လာနေတာပေါ့။ တောကြောင်ရဲ့ခြေရာကိုကြားတဲ့ကြက်ကလေးဟာ
အကြောက်လွန်ပြီးတဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့အတွက်ဗူးသီးခြောက်ကြီးလဲ
အောက်ကိုကျသွားတာပေါ့။ ညကြီးမင်းကြီးအချိန်မှာဗူးသီးခြောက်ကျတဲ့အ
သံကိုကြားတဲ့အတွက်တောကြောင်ဟာလန့်ဖြန်ပြီးကမူးရှူးထိုးထပြေးတဲ့အ
တွက်သစ်တုံးတစ်တုံးနဲ့ခလုတ်တိုက်မိပြီးလဲမဲ့အချိန်မှာခေါင်းကကျောက်
တုံးနဲ့တိုက်မိပြီးသေဆုံးသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီနေ့ကစပြီးကြက်ကလေးလဲတော
ကြောင်ရဲ့ရန်လွတ်မြောက်သွားတာပေါ့ကွယ်။

ဇွဲ အသောကြောင်ကလေး

ရှေးရှေးတုန်းကကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ တစ်နေ့ကြောင်ကလေးဟာ မီးပုံဘေးမှာဂဏန်းကောင်တွေကိုကင်စားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမျောက်ကလေးတစ်ကောင်ရောက်လာပြီးကြောင်ကလေးကို “ကြောင်ကလေးရေ၊ မင်းကိုငါကူညီရမလား” လို့မေးတယ်။ ကြောင်ကလေးကလဲဝမ်းသာအားရနဲ့ ကူညီဖို့အခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့မျောက်ကလေးက “ဒါဆိုရင်မင်းကမီးပုံးထဲက ဂဏန်းတွေကိုထုတ်ပေးပြီးငါကမင်းကိုအခွံခွာပေးမယ်။” ကြောင်ကလေးက မျောက်ကလေးပြောတာကိုယုံပြီးမျောက်ကလေးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တာ ပေါ့ကွယ်။ မျောက်ကလေးလဲ ကြောင်ကလေးနဲ့နောက်မှာထိုင်ပြီးကြောင်ကလေးကပေးတဲ့ဂဏန်းတွေကိုအခွံခွာရင်းတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ကုန်တဲ့အထိ စားနေတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ကြောင်ကလေးမှာလက်တွေအပူလောင်ပြီး ဂဏန်းတစ်ကောင်မှမစားရလိုက်ရဲပဲကျန်ခဲ့တယ်။

ခုနော်လေးနှင့်နော်မူအေး

တစ်ရံရောအခါကခုနော်လေးနဲ့နော်မူအေးဆိုတဲ့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့မှာခွေးတစ်ကောင်၊ ဝက်တစ်ကောင်နဲ့ချိုးငှက်ကလေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာခုနော်လေးတောထဲထင်းခွေဖို့ သွားတဲ့အခါလူယောင်ဆောင် ထားတဲ့စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်။

လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့စပါးကြီးမြွေကခုနော်လေးကိုသူ့နံနပ်မီးလုံးဖို့စိန်ခေါ် တယ်။ တစ်ကယ်လို့ခုနော်လေးကရှုံးရင်သူ့ဇနီးကိုလူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ စပါးကြီးမြွေကိုပေးပြီးခုနော်လေးကနိုင်ရင်သူတောင်းတာအားလုံးကိုပေးမယ် လို့ပြောတယ်။ အဲဒီတော့သူတို့စပြီးနပ်မီးလုံးကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ခုနော်လေးကရှုံးပြီးအိမ်ကိုပြန်လာတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာခုနော်လေးကသူ့မိန်းမကိုအိမ်ပေါ်ကနေအိမ်အောက် ကိုမဆင်းဖို့ပြောပြီးရပ်ဝေးကိုကုန်ကူးဖို့သွားတယ်။ သူမသွားခင်သူ့မိန်းမကိုအိမ်

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

မှာကောင်းကောင်းနေခဲ့ဖူးနဲ့ဝက်စာကျွေးရင်အိမ်ပေါ်ကပဲလောင်းချဖို့နဲ့အိမ်အောက်မဆင်းဖို့ထပ်ခါထပ်ခါမှာခဲ့ပြီးကုန်ကူးဖို့ထွက်သွားတယ်။

နော်မူအေးကလဲအိမ်မှာသူ့ရဲ့ဝက်ကလေး၊ ခွေးနဲ့ချိုးငှက်ကလေးနဲ့အတူကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာနော်မူအေးဝက်စာကျွေးတဲ့အခါသူ့ယောက်ျားပြောတဲ့အတိုင်းအိမ်ပေါ်ကနေလောင်းချတယ်။ သူဝက်စာလောင်းချပေးနေတဲ့အချိန်ကစပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်ကဝက်ကလေးကိုလာပတ်ထားတယ်။ နော်မူအေးကစပါးကြီးမြွေကိုမောင်းထုတ်ပေမဲ့လည်းမြွေကဝက်ကိုလွှတ်မပေးပဲပိုပြီးခိုင်မာအောင်ပတ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမတော်တဆနော်မူအေးရဲ့ဦးကအောက်ကို ကျသွားတဲ့အတွက်ဘီးကောက်ဖို့နော်မူအေးအိမ်အောက်ကိုဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာစပါးကြီးမြွေကဝက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး နော်မူအေးကိုရစ်ပတ်လိုက်ပြီးစပါးကြီးမြွေတွင်းထဲကိုခေါ်သွားတယ်။

အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကိုတွေ့တဲ့ချိုးငှက်ကလေးကခုနော်လေးရှိရာကိုတစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ပျံသွားပြီး “တကူးကူးကူး စပါးကြီးမြွေကနော်မူအေးကိုဖမ်းသွားပြီး ခုနော်လေးမြန်မြန်ပြန်လာပါ” လို့နော်မူအေးဒုက္ခရောက်တာကိုအသိပေးဖို့နေရာအနှံ့လိုက်အော်ခေါ်တယ်။ ငှက်ကလေးရဲ့အော်သံကိုကြားတဲ့ခုနော်လေးဟာအိမ်ကိုမြန်မြန်ပြန်လာတယ်။ အိမ်ရောက်တော့သူ့ဇနီးကိုမတွေ့တော့ဘူး။ ခုနော်လေးဟာသူ့ဇနီးသည်အတွက်အရမ်းစိတ်ပူတာကြောင့်သူ့ရဲ့ခွေးကလေးကိုခေါ်ပြီးနော်မူအေးကိုအရှာထွက်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်နေရာရောက်တော့ခွေးကဟောင်တဲ့အတွက် ခုနော်လေးကခွေးဟောင်တဲ့နေရာကို တူးကြည့်တယ်။ တွင်းထဲမှာသူ့ဇနီးသည်နဲ့စပါးကြီးမြွေကိုတွေ့လိုက်တယ်။ ခဏအကြာမှာသူ့သူ့ဇနီးသည်နဲ့စပါးကြီးမြွေကြီးလဲပျောက်သွားပြန်တော့ခုနော်လေးကသူ့ဇနီးသည်အတွက်အရမ်းစိတ်ပူပြီးမောရပန်းရမန်းမသိဘဲတွင်းတစ်တွင်းပြီးတစ်တွင်းဆက်တူးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့သူ့ဇနီးကိုစပါးကြီးမြွေရဲ့ဘေးမှာတွေ့လိုက်

ရတယ်။ စပါးကြီးမြွေကြီးက “မင်းမိန်းမကိုပြန်လိုချင်ရင်မင်းလည်ပင်းသွေးကို လှီးပြီးအလဲအလှယ်လုပ်ရမယ်” လို့ပြောတယ်။

ခုနော်လေးကသူ့ရဲ့လည်ပင်းသွေးကိုလှီးရင်သူ့သေမှာကိုသိတဲ့အတွက်သူ့ရဲ့လက် မောင်းသွေးကိုလှီးပြီးစပါးကြီးမြွေကိုသွားပေးတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့စပါးကြီးမြွေကြီး ကခုနော်လေးရဲ့လည်ချောင်းသွေးမရမချင်းနော်မူအေးကိုပြန်မလွှတ်ပေးဘူး လို့ပြောတယ်။

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးမှာတော့သူ့ဇနီးသည်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ခုနော်လေးကသူ့လည်ပင်းကို လှီးပြီးစပါးကြီးမြွေကြီးကိုသူ့ရဲ့လည်ချောင်းသွေးတွေကိုပေးလိုက်ပြီးအသက်အ သေခံသွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲစပါးကြီးမြွေကြီးကလဲသူ့ဇနီးသည်ကိုလွှတ်ပေးလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ယောက်ျားရဲ့အလောင်းကိုမီးသဂြိုဟ်နေတုန်းနော်မူအေးက အရမ်းဝမ်းနည်းနေပြီးစိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ပဲမီးပုံးထဲကိုခုန်ဆင်းသွားပြီးကိုယ့် ကိုကိုယ်အဆုံးစီရင်လိုက်ရောသတဲ့ကွယ်။

နှင်းရင်းသီးနှံနာနတ်သီး

ရှေးရှေးတုန်းကနှင်းရင်းသီးနှံနာနတ်သီးတို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတယ်။ ဟိုတုန်းကနာနတ်သီးရဲ့မျက်နှာဟာအခုနဲ့မတူဘဲချောမွေ့လှပတာပေါ့ကွယ်။ နာနတ်သီးဟာသူ့ရဲ့ချောမွေ့လှပတဲ့မျက်နှာပြင်တွေကြောင့်ဘဝင်မြင့်တာပေါ့။ နှင်းရင်းသီးမှာတော့ဆူးတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေလို့သူ့ကိုလူတိုင်းကကြောက်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့နာနတ်ပင်ဟာနိမ့်ပြီးတော့နှင်းရင်းပင်ကအမြင့်ကြီးပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့်သူတို့ဟာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မာန်မာနတွေတက်ပြီးတော့ရန်စောင်ကြသတဲ့။ တစ်နေ့မှာသူတို့ဟာရန်ဖြစ်ကြပြီးတော့နှင်းရင်းသီးကနာနတ်သီးရဲ့မျက်နှာကိုသူ့ရဲ့ဆူးတွေနဲ့ထိုးတော့တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကစပြီးနာနတ်သီးရဲ့မျက်နှာဟာဟိုတုန်းကလိုမချောမွေ့တော့ပဲအစက်အပြောက်တွေပေါ်လာတော့တာပေါ့။

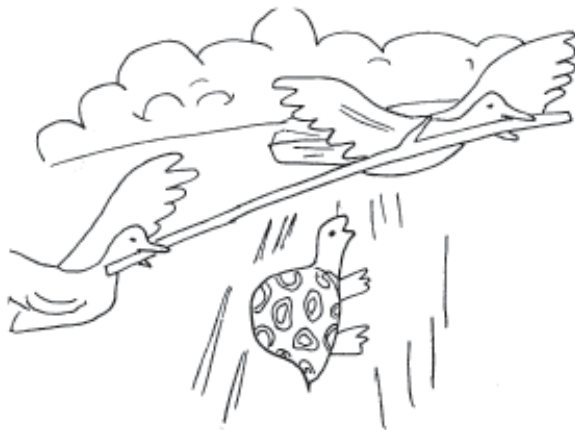
ငါး ရှဉ့်ကလေး

တစ်ခါတုန်းကငါးရှဉ့်သားအမိနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ ငါးရှဉ့်မကြီးဟာသူ့သားကို ဟိုအဝေးကြီးမသွားဖို့မှာကြားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ငါးရှဉ့်ကလေးကသူ့အမေစကား ကိုနားမထောင်ပဲဟိုးအဝေးကြီးကိုလျှောက်သွားတာပေါ့။ သွားရင်းသွားရင်းနဲ့ တစ်နေရာရောက်တော့သူ့ရဲ့အရှေ့မှာတီကောင်တစ်ကောင်တွဲလောင်းကျနေ တာကိုမြင်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အမေကသူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာပေါ့။

ငါးရှဉ့်ကလေးကတွဲလောင်းကျနေတဲ့တီကောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီးအရမ်းစားချင် သတဲ့။ ငါးရှဉ့်မကြီးဟာသူ့သားကို “မစားနဲ့” လို့လှမ်းအော်ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အမေရဲ့အော်သံကြောင့်ငါးရှဉ့်ကလေးကလန့်သွားပြီးတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ပဲကြားထဲကနေငါးတစ်ကောင်ကတွဲလောင်းကျနေတဲ့တီကောင်ကြီးကိုဟပ်စား လိုက်တဲ့အခါငါးများတံနဲ့မိသွားတာပေါ့။ ရှဉ့်ကလေးကလဲငါးများတံနဲ့မိရမဲ့ဘေး ကလွတ်မြောက်သွားတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီးငါးရှဉ့်ကလေးကသူ့အမေစကား နားထောင်ပြီးသူ့အမေနဲ့ဝေးဝေးမသွားသင့်မှန်းသိသွားတာပေါ့ကွယ်။

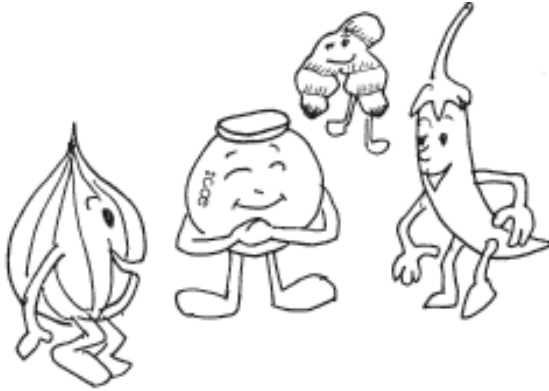
နှုတ်မစောင့်သောလိပ်

တစ်ခါတုန်းကရေကန်တစ်ကန်မှာလိပ်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီလိပ်ဟာအရမ်းပဲစကားများတယ်။ နွေရာသီနေ့တစ်နေ့မှာရေကန်ထဲကရေတွေခန်းခြောက်သွားတဲ့အတွက်လိပ်သောက်ဖို့ရေလုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီရေကန်ဘေးမှာငှက်ကြီးနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီငှက်နှစ်ကောင်ကလိပ်ကိုသနားတဲ့အတွက်ကူညီဖို့အကြံဉာဏ်ထုတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးသူတို့ဟာလိပ်ကိုအခြားရေကန်တစ်ကန်ကိုယူသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲခိုင်ခန့်တဲ့တုတ်တစ်ချောင်းကိုယူပြီးတုတ်ရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်စီကကိုက်ချီပြီးလိပ်ကိုတုတ်ရဲ့အလယ်မှာကိုက်စေကာရေရှိသောရေကန်ထဲကိုခေါ်ဆောင်သွားတော့တယ်။

လမ်းမှာရွာတစ်ရွာရဲ့အပေါ်မှာဖြတ်သန်းပျံသန်းသွားတဲ့အခါအောက်ကကလေးတွေက “ငါတို့လိပ်သားစားချင်တယ်။ ငါတို့လိပ်သားစားချင်တယ်” လို့အော်ပြောတဲ့အသံကြားတော့ လိပ်ကစိတ်ထဲမှာ “ငါ့အသားကိုတယ်တော့မှစားရမှာမဟုတ်ဘူး” လို့တွေးပြီးပြန်အော်ပြောဖို့ပါးစပ်ဟလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အောက်ကိုကျသွားတော့တာပေါ့ကွယ်။ ကလေးတွေကလည်းကျလာတဲ့လိပ်ကိုဝမ်းသာအားရသွားကောက်ပြီးညနေစာအဖြစ်ချက်စားလိုက်တော့တာပေါ့။

အရွယ်ငယ်သော်လည်း

ဒေါ်ကြီးလှရဲ့မီးဖိုချောင်ထဲမှာငုတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ဂျင်း၊ အိုးနဲ့ဆားတွေရှိသတဲ့။ တစ်နေ့မှာဆားပွင့်ကလေးက “အင်းငါဟာမီးဖိုချောင်းထဲမှာအသေးဆုံးဖြစ်ပြီး ဘာမှအသုံးမဝင်ပါကလား” လို့အားငယ်စွာတွေးရင်းမီးဖိုချောင်ထဲကနေတိတ်တဆိတ်လေးထွက်သွားတယ်။

ဒေါ်ကြီးလှဟင်းချက်တဲ့အချိန်မှာဆားကိုရှာလို့မတွေ့တဲ့အတွက်အခက်အခဲတွေ့ပြီးပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်ငုတ်သီး၊ ကြက်သွန်နဲ့ဂျင်းတို့ကဆားကလေးကိုလိုက်ရှာတော့တာပေါ့။

ဒီလိုလိုက်ရှာရင်းဆားကလေးကိုချောင်ကလေးတစ်ချောင်မှာပုန်းနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆားကလေးကိုလဲဆားမပါတဲ့ဟင်းဟာအရသာမရှိတဲ့ အကြောင်းပြောပြပြီးအားငယ်နေတဲ့ဆားကလေးကိုနှစ်သိမ့်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ဆားကလေးဟာအရွယ်ငယ်သော်လည်းသူ့နေရာနဲ့သူတန်ဖိုးရှိအသုံးဝင်တယ်ဆိုတာနားလည်သွားတယ်။

ရေကန်ထဲကဖားကလေး

တစ်ရံရောအခါကတော့အုပ်ကြီးတစ်အုပ်ထဲမှာရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိတယ်။
ရေကန်ထဲ ကရေတွေဟာအရမ်းကြည်လင်အေးမြတဲ့အတွက်တိရစ္ဆာန်တွေက
ဒီရေကန်မှာပဲရေဆင်းသောက်ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဒီရေကန်ကြီးကတိရစ္ဆာန်
တွေအားလုံးအတွက်အသုံးဝင်တာပေါ့။

နွေရာသီအချိန်မှာလဲရေတွေဘယ်တော့မှခန်းခြောက်မသွားဘူး။ ရေကန်ထဲ
မှာငါး၊ လိပ်၊ ဖား၊ မြွေ၊ ခရုနဲ့ ပုဇွန်တွေအမျိုးမျိုးရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာဖားကြီးတစ်ကောင်ဟာရေကန်ထဲမှာဥတွေအများကြီးဥချတယ်။
ဒါပေမဲ့တစ်ကောင်တည်းပဲအသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဖားမကြီးကသူ့

ရဲ့တစ်ကောင်တည်းသောသားကလေးကိုအရမ်းချစ်တာပေါ့။ သူ့ရဲ့သားလေးကို ကောင်းမွန်စွာကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပြီးအစားအစာတွေကိုအမြဲရှာကျွေးတယ်။ ဖားကလေးတစ်စတစ်စကြီးလာတဲ့ခါမှာတော့သူ့ဖာသာသူဟိုဟိုဒီဒီခုန်သွား လို့ရပြီပေါ့။

ဖားမကြီးကသူ့သားကိုကုန်းပေါ်ကိုခုန်မတက်ဖို့နဲ့ကုန်းပေါ်ကိုခုန်တက်ရင်တိရစ္ဆာန် ကြီးတွေအနင်းခံရမှာကိုကြောက်တဲ့အတွက်သူ့သားကိုနီးနီးနားနားမှာပဲက စားခိုင်းတယ်။ တစ်နေ့မှာဖားကလေးဟာကြာရွက်ကြီးတစ်ရွက်ပေါ်ကိုခုန်တက် လိုက်တယ်။ ကြာရွက်ပေါ်ကနေဖားကလေးကကန်ရဲ့ကမ်းပါးပေါ်မှာကြည့်လိုက် တော့မြက်ပင်ပေါင်းပင်တွေနဲ့သဘာဝရှုခင်းတွေကအရမ်းပဲလှပတဲ့အတွက် အဲဒီနေရာမှာသွားပြီးခုန်ပေါက်ပြေးကစားချင်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့သူ့အမေရဲ့ပြော စကားကိုသတိရတဲ့အတွက်သူမသွားတော့ဘူး။

အစာရှာစားရာမှာပြန်လာတဲ့ဖားမကြီးဟာသူ့ရဲ့သားကိုမတွေ့လို့ “အုံးအွမ်း၊ အုံး အွမ်းသားရေပြန်လာခဲ့၊ မေမေပြန်လာပြီး” လို့အော်ခေါ်တယ်။ ဖားကလေးကလဲ “မေမေရေ၊ သားကြာရွက်ကြီးပေါ်မှာထိုင်နေတာပါ” လို့ပြောရင်ဆိုရင်းသူ့အ မေရှိရာကိုခုန်သွားတယ်။ နောက်ပြီးသူ့အမေလဲသားကိုတွေ့ရလို့ဝမ်းသာ အားရနဲ့ယူလာတဲ့အစားအစာတွေကိုချကျွေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ဖားကလေးနဲ့နဲ့ကြီးလာပြီးသူ့အမေအစာရှာထွက်တဲ့အခါမှာသူ့ဟာကြာ ရွက်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီးကမ်းစပ်ပေါ်ကသဘာဝအလှတွေကိုသွားထိုင်ကြည့်ပြန် တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့သူနဲ့နဲ့ကြီးလာတဲ့သူ့ကိုယ်ကိုယုံကြည်မှုတွေများလာ တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်သူ့အမေရဲ့စကားတွေကိုသတိမရတော့ဘူး။ သူ့ဟာကမ်းပါး ပေါ်မှာခုန်တက်သွားပြီးသာယာလှပတဲ့မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်တွေကြားမှာခုန်ပေါက် ကစားတော့တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေပေါင်းပင်တွေပေါ်ကိုခုန်တက်ပြီးဟိုးအဝေး

ကိုကြည့်လိုက်တော့မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေနဲ့သစ်ပင်ပန်းမန်တွေဝေဆာနေတဲ့ကွင်းပြင်ကြီးကိုတွေ့ပြန်တော့အဲဒီနေရာမှာသွားပြီးခုန်ပေါက်ကစားချင်ပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့သူ့အမေရဲ့စကားကိုသတိရပြီးရေကန်ထဲကိုပြန်ဆင်းလာတယ်။ ဖားမကြီးလဲ အစာရှာပြီးပြန်လာတဲ့အချိန်မှာသူ့သားကိုတွေ့ရလို့စိတ်အေးရတာပေါ့။ ညနေစာစားတဲ့အချိန်မှာသူ့အမေကိုမြက်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေနဲ့သစ်ပင်ပန်းမန်တွေဝေဆာနေတဲ့ကွင်းပြင်ကြီးရှိရာကိုအလည်သွားဖို့ခွင့်တောင်းတယ်။ သူ့အမေက “မသွားသေးနဲ့၊ သားငယ်သေးတယ်။ တော်ကြာတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေသားကိုနင်းမိလိမ့်မယ်” လို့မသွားဖို့ဟန့်တားတယ်။

ဒီလိုနဲ့နောက်တစ်နေ့မှာဖားမကြီးလဲအစာရှာထွက်ဖို့ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်သူ့သားကသူ့ကိုလိုက်သွားဖို့ခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့အမေကသူ့ကို “မသွားသေးနဲ့သားငယ်ပါသေးတယ်။ အိမ်မှာပဲနေပါ။ သားဒီထက်ကြီးလာမှ မေမေခေါ်သွားမယ်” လို့နှစ်သိမ့်ပြီးအစာရှာထွက်သွားတယ်။ ဖားမကလေးကလဲဒီနေ့မြက်ခင်းပြင်မှာသွားကိုသွားကစားမယ်လို့စိတ်ထဲမှာဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့သူ့အမေထွက်သွားတော့ကမ်းပါးပေါ်ကိုခုန်တက်သွားတယ်။ သူပျော်ရွှင်စွာနဲ့ခုန်ပေါက်ကစားနေတပေါ့။ ခဏအကြာမှာတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေရေဆင်းသောက်လို့ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံတွေကြားရလို့ကြောက်လွန်းလို့အရမ်းပဲတုန်လှုပ်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာသူ့ရှေ့မှာရှူးရှူး အသံလာရာကြည့်လိုက်တော့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကပါးပြင်းထောင်ပြီးသူ့ကိုပေါက်မလို့ချိန်ရွယ်နေတာကိုတွေ့လို့လန့်လန့်ဖျတ်ဖျတ်နဲ့ရေကန်ထဲခုန်ဆင်း သွားလို့မြွေအန္တရာယ်ကနေလွတ်မြောက်သွားပြီးသူ့အမေရှိရာကိုပျော်ရွှင်စွာပြန်သွားတော့သတဲ့။

ကြက်ဖကြီး နဲ့ပိုးကောင်ကလေး

တစ်ခါတုန်းကကြက်ဖကြီးနဲ့ပိုးကောင်ကလေးတို့ဟာသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့သူတို့တစ်တွေဟာအတူတူစာရှာထွက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့အချိန်ကြာလာပေမဲ့လဲဘာမှရှာလို့မတွေ့ဘူး။ ကြာတော့သူတို့လဲမောပန်းလာကြတယ်။ ကြက်ဖကြီးကပိုးကောင်ကလေးကိုစားချင်လို့အကြံထုတ်တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်ပိုးကောင်ကလေးကို “မင်းအရှေ့မှာသွား” သူ့ရဲ့အရှေ့မှာသွားခိုင်းတယ်။

ပိုးကောင်ကလေးကလဲအရမ်းကြောက်တဲ့အတွက်ကြက်ဖကြီးကို “မင်းပဲသွား” လို့ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ “မင်းအရှေ့မှာသွား၊ ငါအနောက်မှာသွားမယ်” လို့အချင်းချင်းငြင်းခုံကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ပိုးကလေးကအလျှော့ပေးပြီးရှေ့မှာအလျင်သွားနှင့်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာကြက်ဖကြီးလဲအရမ်းဆာလောင်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲသူ့ရဲ့အရှေ့မှာသွားနေတဲ့ပိုးကောင်ကလေးကိုစားလိုက်တော့တယ်။

လှပသော ရွာကလေး

တစ်ခါတုန်းကရှားခီးလားဆိုတဲ့တောင်တန်းတွေဝန်းရံထားတဲ့လှပတဲ့ရွာကလေး တစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာကလေးဟာသိပ်ပြီးသာယာလှပတဲ့လို့နာမည်ကျော် ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ရွာကလေးကတောင်တန်းတွေဝန်းရံနေတဲ့အတွက်လမ်းပန်း အဆက်အသွယ်အရမ်း ခက်ခဲတာပေါ့ကွယ်။

ဒီရွာကလေးရဲ့ကျော်ကြားတဲ့သတင်းကိုပန်းချီဆရာနှစ်ယောက်ကကြား မိကြတယ်။ သူတို့ဟာခင်မင်ရင်းနှီးကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာဒီရွာကြီး ရဲ့သတင်းကိုကြားတော့ပန်းချီဆွဲဖို့သွားခဲ့တယ်။ မနက် အစောကြီးမှာသူတို့ခရီးစထွက်လိုက်တာနေ့လည်ရောက်လာပေမဲ့အဲဒီရွာကို မရောက်သေးဘူး။ တောင်တွေကိုလည်း တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့သိပ်မောတာ ကြောင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကသိပ်ပြန်ချင်တယ်။ ညနေစောင်းအချိန်ရောက် တော့တောထဲမှာတစ်ညအိပ်လိုက်ရတယ်။ မနက်မိုးလင်းမှာခရီးဆက်ကြတော့ ညနေစောင်းအချိန်မှာရွာကိုလှမ်းမြင်ရတယ်။ သူတို့အထင်နဲ့အမြင်ဟာတစ်ခြား စီဖြစ်သွားလို့သိပ်စိတ်ဓါတ်ကျသွားတယ်။ ရွာထဲကအိမ်ကဟောင်းပြီးပြိုခါနီးဖြစ်

နေပြီးဘာမှထူးခြားပြီးစိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်တာလဲမရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က “အင်းလာရတဲ့ခရီးကလဲဝေးကဝေး၊ ရွာကလဲကြားတဲ့အတိုင်းမဟုတ်ပဲစိတ်ဓါတ်ကျစရာသိပ်ကောင်းပါကလား။” အခြားတစ်ယောက်က “အင်းလာပြီးကာမှတစ်ညလောက်တော့အိပ်လိုက်ကြစို့ကွာ။ မနက်မိုးလင်းမှလဲပြန်ကြတာပေါ့” လို့သူငယ်ချင်းကိုပြောပြီးနှစ်ယောက်သားတစ်ညအိပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့ရွာထဲကိုဝင်တော့ရွာသားတစ်ယောက်ကိုမမတွေ့ရဘူး။ ခဏကြာတော့အမိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ပြီးနောက်မှာဒီအမိုးကြီးဟာရွာသူကြီးဖြစ်ကြောင်းသိရတယ်။ သူတို့ကလာရင်းအကြောင်းကိုပြောကြတယ်။ ရွာသူကြီးကဒီလူနှစ်ယောက်ဟာရပ်ဝေး ကခရီးသည်တွေဖြစ်လို့မောပန်းနေမှာကိုသိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူ့ရဲ့ရွာသားတွေကိုခေါ်ပြီးဧည့်သည်တွေအတွက်အစားအသောက်တွေပြင်ဆင်ခိုင်းတယ်။ ရွာသားတွေဟာသူတို့အိမ် ပြန်သွားပြီးဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံတွေယူလာပြီးဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကိုကောင်းမွန်စွာကျွေးမွေးဧည့်ခံကြတယ်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကလဲတအံ့တသြန့်ယူလာတဲ့အစားအစာတွေကိုမြိန်ရေယှက်ရေစားသောက်တယ်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ထမင်းစားပြီးတဲ့အချိန်မှာမိုးလဲချုပ်နေပြီး။ ဒါ့ကြောင့်ရွာသူကြီးကရွာသားတွေကို “မြေးတို့ရေ၊ ဧည့်သည်တွေအတွက်အိပ်ရာထိုင်ခင်းပြင်ပေးပါ” ညရောက်တော့သူတို့အတွက်ကောက်ရိုးအိပ်ရာပြင်ပေးတယ်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာကောက်ရိုးပေါ်မှာမအိပ်ချင်ပဲအိပ်လိုက်ရတယ်။ ညရောက်တဲ့အချိန်မှာလေအေးတွေတိုက်ပြီးသိပ်အေးတော့မှကောက်ရိုးပုံဟာသိပ်နွေးတာကိုသိသွားတယ်။ ဒီအခါမှဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာရွာသားတွေရဲ့စေတနာဒီရွာလေးရဲ့အလှစစ်အလှမှန်ကိုသိသွားပါတော့တယ်။

လောဘဂဏ်

တစ်ခါတုန်းကရွာတစ်ရွာမှာဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့မှာမကြီး၊ မလတ်နဲ့မထွေးဆိုတဲ့ချောမောလှပတဲ့သမီးပျိုသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဒီသမီး သုံးယောက်ထဲမှာသမီးအထွေးဆုံးဟာ လိမ္မာပါးနပ်မှုအရှိဆုံးပဲ။

တစ်နေ့မှာဒီဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဟာတောထဲသွားပြီးဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ သွားရှာစားတယ်။ တောထဲမှာထူးဆန်းတဲ့အပင်တစ်ပင်တွေ့တယ်။ အသီး တွေဟာဟိုအမြင့်မှာရှိပြီးအနံ့ကလဲမွှေးကြိုင်လို့သူတို့သိပ်စားချင်ကြတယ်။

အဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ဟာအသီးတွေကိုစားချင်ပြီးသူ့ရဲ့သမီးသုံးယောက်ကိုလဲကျွေးချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့သစ်ပင်ကြီးဟာအရမ်းမြင့်ပြီးချောတဲ့အတွက်တက်လို့မရဘူး။ သစ်ပင်ကိုလဲလှုပ်ပြီးခါချပေမဲ့သစ်သီးတစ်လုံးမှကြွေမကျလာဘူး။ ဒါနဲ့သစ်ပင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာသစ်သီးတွေကြွေမကျဖို့သစ်ပင်ပေါ်မှာရစ်ပတ်ပြီးထိန်းထားတဲ့မြွေကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရတယ်။

အဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံကမြွေကြီးကို “မြွေကြီးရေ၊ တို့ကိုသစ်သီးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးလောက်ပစ်ချပေးပါလား” အဲဒီအချိန်မှာမြွေကြီးကသူ့ကိုသစ်သီးနှစ်လုံးပစ်ချပေးတယ်။ သစ်သီးကိုသူတို့စားကြည့်တဲ့အခါအရမ်းအရသာကောင်းတဲ့အတွက်သူတို့ရဲ့သမီးသုံးယောက်ကိုလဲစားစေချင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်မြွေကြီးကိုသစ်သီးတွေထပ်ပြီးခါချပေးဖို့ပြောတယ်။ မြွေကြီးကလဲသူတို့ကိုတစ်ဖန်ထပ်ပြီးခါချပေးတယ်။ ဒီတော့အဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကသစ်သီးတွေတွေ့ပြီးဝမ်းသာအားရနဲ့ကောက်စားကြတယ်။ ဒီတော့ဖုန်းမောင်နှံလောဘတက်ပြီးတော့စားဖို့တောင်မက ပဲရောင်းစားရင်ငွေများများရမှာဆိုတာကိုသိနေတယ်။

ဒါ့ကြောင့်သူတို့ဟာပုလိင်းကြီးတစ်လုံးကိုသွားယူပြီးမြွေကြီးကို “မြွေကြီးရေ၊ တို့ကိုသစ်သီးတွေအကုန်လုံးထပ်ပြီးပစ်ချပေးရင်တို့ရဲ့သမီးတစ်ယောက်မြွေကြီးကိုပေးမယ်” လို့ပြောတယ်။ ဒီတော့မြွေကြီးဟာဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုသစ်သီးတွေအကုန်လုံးပစ်ချပေးတယ်။ ဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကလဲသစ်သီးတွေကောက်ပြီးပုလိင်းတွေထဲထည့်ကာပြန်လာကြတယ်။

အိမ်ကိုရောက်ခါနီးမှာလမ်းပေါ်မှာအစာရှာစားနေတဲ့ငှက်ကလေး၊ မြက်စားနေတဲ့မြင်းနဲ့အိမ်စောင့်ခွေးကိုတွေ့တော့သစ်သီးတစ်ယောက်တစ်လုံးစီပေးပြီး

“မင်းတို့ကိုမြွေကြီးကတို့အကြောင်းကိုလာမေးရင်မင်းတို့ဘာမှမသိဘူး။ မင်းတို့ရဲ့မျက်စိတွေကွယ်နေတယ်လို့ပြောရမယ်” လို့ပြောခိုင်းပြီးအိမ်ကိုစိတ်ချလက်ချပြန်သွားတယ်။

ညနေစောင်းအချိန်ရောက်တော့မြွေကြီးကသစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းပြီးအဖိုးကြီးဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကိုသွားတယ်။ လမ်းမှာသစ်သီးမှည့်တစ်လုံးကိုထိုးဆိတ်စားသောက်နေတဲ့ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တော့ “ငှက်ကလေးရေ၊ အဘိုးအိုဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မိသလား” လို့မေးတယ်။ ငှက်ကလေးကလဲအဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း “ကျွန်မဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့မျက်စိတွေကွယ်နေတယ်” လို့အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်းပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမြွေကြီးကစိတ်ဆိုးပြီးတော့ “မင်းစားနေတဲ့အသီးဟာငါ့ရဲ့သစ်သီးပဲ။ မင်းငါ့ကိုမပြောပြရင်မင်းကိုပေါက်သတ်လိမ့်မယ်” လို့ပြောတော့ငှက်ကလေးကမြွေကြီးကိုကြောက်လို့အဖိုးကြီးလင်မယားပြန်တဲ့လမ်းအတိုင်းပြေးလိုက်တယ်။

မြွေကြီးကငှက်ကလေးပြတဲ့လမ်းအတိုင်းဆက်သွားပြီးလမ်းမှာသစ်သီးတစ်လုံးကိုဘောလုံးလိုကန်ကစားနေတဲ့မြင်းကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် “မြင်းကလေးရေ၊ အဘိုးအိုဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မိသလား” လို့မေးတယ်။ မြင်းကလေးကလဲအဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်းကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်စိတွေကွယ်နေတယ်” လို့အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်းပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမြွေကြီးကစိတ်ဆိုးပြီးတော့ “မင်းကန်ကစားနေတဲ့အသီးဟာငါ့ရဲ့သစ်သီးပဲ။ မင်းငါ့ကိုမပြောပြရင်မင်းကိုပေါက်သတ်လိမ့်မယ်” လို့ပြောတော့မြင်းကလေးကမြွေကြီးကိုကြောက်လို့အဖိုးကြီးလင်မယားပြန်တဲ့လမ်းအတိုင်းပြေးလိုက်တယ်။

မြွေကြီးကမြင်းကလေးပြတဲလမ်းအတိုင်းဆက်သွားပြီးအိမ်ခြေရင်းမှာသစ်သီးတစ်လုံးကိုနမ်းရှုံ့ကစားနေတဲ့ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် “ခွေးကလေးရေ၊ အဘိုးအိုဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မိသလား” လို့မေးတယ်။ ခွေးကလေးကလဲအဖိုးအိုဖုန်းမောင်နှံပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း “ကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်စိတွေကွယ်နေတယ်” လို့အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်းပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမြွေကြီးကစိတ်ဆိုးပြီးတော့ “မင်းကစားနေတဲ့အသီးဟာငှက်သစ်သီးပဲ။ မင်းငှက်မပြောမပြရင်မင်းကိုပေါက်သတ်လိမ့်မယ်” လို့ပြောတော့ခွေးကလေးကမြွေကြီးကိုကြောက်လို့အဖိုးကြီးလင်မယားနေတဲ့နေရာကိုပြေးလိုက်တယ်။

မြွေကြီးလဲအိမ်ပေါ်ကိုတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်ရင်းညအချိန်ရောက်တော့အဖွားကြီးကိုသွားပြီးရစ်ပတ်ထားလိုက်တယ်။ အဖိုးကြီးကကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာနဲ့ “မြွေကြီးရေ၊ ငှက်မင်းမကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သစ်သီးရောင်းလို့ရတဲ့ငွေတွေအကုန်ပေးပါမယ်” လို့ပြောတယ်။ အဲဒီတော့မြွေကြီးကသူ့ဖုန်းကိုတစ်ပတ်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဖိုးကြီးကလဲတစ်ဖန် “ဒီလိုဆိုရင်ကျန်တဲ့သစ်သီးအားလုံးကိုပြန်ပေးပါမယ်။ ငှက်မင်းမကိုပြန်လွှတ်ပေးပါ” လို့ပြောတော့မြွေကြီးလဲသူ့ကိုနောက်တစ်ပတ်ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဖိုးကြီးကဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့မြွေကြီးပတ်ထားတာကြာသွားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အသက်ရှူကြပ်နေတဲ့သူ့မိန်းမကိုသနားလို့ခုနစ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း “မြွေကြီးရယ်ငှက်သီးတစ်ယောက်ကိုပေးပါမယ်။ ငှက်မင်းမကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ” အဲဒီတော့မြွေကြီးလဲသူ့ဖုန်းကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

မကြီး၊ မလတ်နဲ့မထွေးတို့ဟာမြွေကြီးနဲ့လက်မထပ်ချင်ကြဘူး။ မကြီးကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ “ဒါဟာအမေနဲ့အဖေတို့ရဲ့အမှားပဲ။ ကျွန်မကတော့မြွေကြီး

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

ကိုလုံးဝမယူချင်ဘူး။ ဒါနဲ့သူတို့ရဲ့သမီးလတ်ရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့သမီးလတ်ကလဲအမကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပြောတယ်။

ဖုန်းမောင်နှံနှစ်ယောက်ဟာအရမ်းဘဲစိတ်ညစ်သွားတာပေါ့။ မြွေကြီးကိုလည်းအရမ်းကြောက်ကြတယ်။ သမီးထွေးလေးကသူ့ရဲ့မိဘတွေကိုကြည့်ပြီးအရမ်းသနားသွားတာပေါ့။

မြွေကြီးကလဲရှုရှုရှုရှုအသံပေးပြီးအရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာကိုလဲသမီးငယ်ကလေးတွေ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူ့ရဲ့မိဘတွေဆီကိုသွားပြီးမြွေကြီးနဲ့လက်ထပ်ပါမယ်လို့ပြောပြီးမြွေကြီးရဲ့နောက်ကိုလိုက်သွားတယ်။ မိဘတွေကလဲသူတို့သမီးကိုမျက်ရည်စက်လက်နဲ့ရပ်ကြည့်ကာသူတို့လောဘကြီးခဲ့တာကိုလဲနောင်တရမဆုံးဖြစ်နေတယ်။

မထွေးဟာမြွေကြီးရဲ့နောက်ကိုလိုက်သွားပြီးခြံအပြင်ဘက်ရောက်တော့မြွေကြီးဟာအလွန်မှဘဲချောမောခန့်ညားတဲ့ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အသွင်သို့ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ တအံ့တဩဖြစ်နေတဲ့မိန်းမပျိုကလေးကိုယောက်ျားပျိုကသူဟာနတ်သမီးရဲ့ကျိန်စာကိုမိထားတဲ့အတွက်မြွေကြီးအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားကြောင်းဒါပေမဲ့ “ချောမောလှပတဲ့မိန်းမပျိုနဲ့အိမ်ထောင်ကျရင်ကျိန်စာပြယ်ပြီးလူအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားမယ်” ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေကိုမိန်းမပျိုကလေးကိုပြောပြသတဲ့။ ဒါနဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ဟာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မေတ္တာသက်ဝင်ပြီးအကြင်လင်မယားအဖြစ်နဲ့အသက်ထက်ဆုံးပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားတော့သတဲ့ကွယ်။

ဟောဘ

တစ်နေ့ကျားကြီးတစ်ကောင်ဟာခရီးသွားမိန်းမတစ်ယောက်ကိုကိုက်သတ်စားလိုက်ပြီးမိန်းမကြီးဝတ်ထားတဲ့ရွှေလက်ကောက်ကိုအသုံးဝင်မယ်လို့ထင်ပြီးသိမ်းထားတယ်။ ကျားကြီးဟာရေအိုင်ဘေးကချုံ့ပုတ်ဘေးမှာပုန်းနေခဲ့တယ်။ ခရီးသွားယောက်ျားတစ်ယောက်ရေအိုင်မှာရေဆင်းချိုးတဲ့အခါကျားကြီးကိုတွေ့တော့အရမ်းလန့်သွားတယ်။ ကျားကြီးကသူ့ကိုရွှေလက်ကောက်လာယူပါလို့ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ခရီးသွားယောက်ျားကမသွားရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ကျားကြီးကသူ့ဟာဘုရားတစ်ရားဦးထိပ်ထားတဲ့သူဖြစ်ကြောင်းပြောပြီးရွှေလက်ကောက်ပေးဖို့ခရီးသွားယောက်ျားဆီလက်ကမ်းလိုက်တဲ့အခါခရီးသွားယောက်ျားဟာကြောက်စိတ်တွေပျောက်ပြီးလောဘစိတ်တွေတက်လာလို့ရွှေလက်ကောက်ယူဖို့ကျားကြီးနားသွားတဲ့အခါကျားကြီးကခရီးသွားယောက်ျားကိုကိုက်စားလိုက်တယ်။

ဘာကြောင့်ကျားတွေမှာ အစင်းကြောင်းရှိတာလဲ

ရှေးရှေးတုန်းကကျားနဲ့ယုန်တို့ဟာအဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ပြီးနေထိုင်ကြတယ်။ ကျားဟာအလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပြီးယုန်ကတော့လုံးဝအလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ တစ်နေ့မှာယုန်နဲ့ကျားဟာသက်ကယ်ရိတ်ဖို့ထွက်သွားကြတယ်။ ကျားဟာနေ့လည်စာအတွက်ထမင်းနဲ့ဟင်းကိုထုတ်သွားတယ်။ ယုန်ကတော့ဘာဆိုဘာမှယူမသွားဘူး။

ယာခင်းထဲရောက်တော့သက်ကယ်ရိတ်ဖို့ကျားကပြင်ဆင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ယုန်ကတော့ ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးပြီးအိပ်ဖို့ပြင်နေတာပေါ့။ ဒီတော့ယုန်ကကျားကို “ကိုကျားကြီးရေ၊ အခုငါ့ငှက်ဖျားတက်နေတယ်။ နေထိုင်မကောင်းလို့တစ်ရေးလောက်မွေးချင်ပါတယ်။” ဒါနဲ့ကျားက “ကိုယုန်ရေ၊ နေမကောင်းရင်လဲနားနားနေနေသာအိပ်နေပါ။ ငါတစ်ယောက်ထဲပဲလုပ်ပါ့မယ်။”

ကျားကြီးကသက်ကယ်ရိတ်ဖို့ထွက်သွားတဲ့အခါယုန်ကလေးကသစ်ပင်အောက်မှာအိပ်ပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ အိပ်ရာထတဲ့အခါဗိုက်ဆာလို့ကျားကြီးရဲ့ထမင်းထုတ်ကိုအကုန်စားပစ်လိုက်တယ်။ ထမင်းအကုန်စားပြီးလို့ဘာနဲ့ပြန်ထုတ်ဖို့မသိတဲ့အခါအမှတ်မထင်နဲ့ကျွဲချေးပုံတစ်ပုံကိုတွေ့မိတော့ထမင်းအစားအဲဒီကျွဲချေးပုံကိုထမင်းထုတ်ထဲထုတ်ထည့်လိုက်တယ်။

ကျားကြီးကမနက်ကနေ့လည်အထိအလုပ်လုပ်တယ်။ နေ့လည်စာစားချိန်ရောက်တော့သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာထမင်းစားဖို့ပြန်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မောမောပန်းပန်းနဲ့သူ့ရဲ့ထမင်းထုတ်ကိုဖွင့်လိုက်တဲ့အခါထမင်းထုတ်အစားကျွဲချေးတွေကိုသာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်ယုန်ကိုသူ့ရဲ့ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေဘယ်ရောက်သွားပြီးလဲလို့မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ယုန်ကသူတစ်နေ့လုံးငှက်ဖျားတက်နေလို့သစ်ပင်အောက်မှာအိပ်ပြီးဘာမှမကြည့်အားကြောင်းပြောတယ်။ ကျားဟာဗိုက်အရမ်းဆာနေပေမဲ့ဘာမှဆက်မပြောဘဲအလုပ်ဆက်လုပ်နေတော့တယ်။

ညနေစောင်းအချိန်ရောက်တော့ကျားကြီးဟာအိမ်ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်တယ်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ယုန်ကအရမ်းမောပြီးလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ပြောတယ်။ ကျားကြီးကသူ့ရဲ့ကျောပေါ်မှာသက်ကယ်တွေတင်ထားတဲ့အတွက်ယုန်ကိုသက်ကယ်ပေါ်မှာတက်ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကျားကြီးရဲ့ကျောပေါ်မှာတက်မထိုင်မှီယုန်ကကျောက်တုံးနှစ်လုံးကိုကောက်ယူလိုက်တယ်။ လမ်းမှာယုန်ကကျောက်တုံးနှစ်တုံးကိုမီးစရအောင်ပွတ်တိုက်နေတဲ့အတွက်ကျားကယုန်ကို “အဆွေယုန်ဘာလုပ်နေတာလဲ” လို့မေးတယ်။ ယုန်က “ချမ်းလွန်းလို့မေးရိုးတွေတုန်နေတာပါ” လို့ပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီးတာနဲ့ကျောက်ခဲမီးကမီးစရသွားလိုသက်ကယ်ကိုမီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီးကျားကြီးရဲ့ကျောပေါ်ကနေခုန်ဆင်းသွားတယ်။ မီးကကျားရဲ့ကျောပေါ်မှာရှိတဲ့သက်ကယ်တွေကိုတစ်စပြီးတစ်စလောင်ပြီးသူ့ရဲ့ကျောပေါ်မှာပူလောင်တဲ့ဒဏ်ခံရလို့မီးလောင်နေတယ်ဆို

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

တာကိုသိလိုက်တဲ့ကျားကြီးဟာမီးတွေကိုငြိမ်းသတ်ဖို့အတွက်ရေကန်ထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက်ကမ်းပါးပေါ်တက်လာပြီးသဲသောင်ပေါ်ပြေး တက်ပြီးမီးတွေကိုငြိမ်းသတ်နေတာပေါ့။

မီးငြိမ်းသွားတဲ့အခါမှာကျားဟာသူ့ကိုယ်ကိုရေထဲမှာသွားကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ကျောပေါ်မှာမီးလောင်ဒဏ်ရာတွေဖြစ်တဲ့အမဲနဲ့အဝါအစင်းကြားတွေ ထွက်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဟိုတုန်းကကျားဟာတစ်ကောင်လုံးဝါပေမဲ့ မီးလောင်ခံရတဲ့နေ့ကစပြီးအစင်းကြားတွေထွက်လာပါတော့တယ်။

ဆန္ဒ နဲ့ ဘဝ

တစ်ခါတုန်းကတော့အုပ်တစ်အုပ်မှာထင်းရူး၊ သရက်နဲ့ကျွန်းဆိုတဲ့မိတ်ဆွေ သစ်ပင်သုံးပင်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာထင်းရူးပင်ကြီးက “ငါသင်္ဘောကြီးကြီးတစ် စင်းဖြစ်ချင်တယ်” လို့ပြောတယ်။ သရက်ပင်ကလဲ “ငါအိမ်လှလှလေးတစ်လုံး ဖြစ်ချင်တယ်” ကျွန်းကတော့ “ငါကတော့နန်းတော်လှလှတစ်ဆောင်ဖြစ် ချင်တယ်” လို့ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့အချိန်နာရီတွေနှစ်တွေကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

နန်းတော်ကြီးဖြစ်ချင်တဲ့ကျွန်းပင်ကကျောင်းကကြမ်းခင်း၊ အိမ်ဖြစ်ချင် တဲ့သရက်ပင်ကထိုင်ခုံဖြစ်လာပြီး၊ သင်္ဘောဖြစ်ချင်တဲ့ထင်းရူးကတော့ကျောင်းစာ ရေးစားပွဲခုံဖြစ်လာကြတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ဟာဖြစ်ချင်တဲ့ဟာမဖြစ်ရပေမဲ့ လဲသူတို့ဖြစ်လာရတဲ့အရာတွေဟာသူတစ်ပါးကိုအကျိုးပြုတဲ့ အရာတွေဖြစ်တဲ့အ တွက်ပီတိဖြာနေကြတာပေါ့။

မှန်ကန်သောတရားစီရင်မှု

တစ်ခါတုန်းကဝက်သားအမိနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာသူတို့အစာရှာထွက်နေတုန်းသေဆုံးနေတဲ့မိခင်ကြီးဘေးမှာထိုင်နေပြီးအရမ်းသိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ကျားပေါက်စလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်။ တောဝက်မကြီးလဲကျားကလေးကိုသနားပြီးသူ့ရဲ့နို့တစ်ဖက်ကိုသူ့ရဲ့သားတောဝက်ကလေးနဲ့အခြားတစ်ဖက်ကိုကျားကလေးအားတိုက်ကျွေးတယ်။

တောဝက်ကလေးနဲ့ကျားကလေးတို့ဟာတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်အရမ်းချစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့တစ်နေ့တောဝက်မကြီးဟာအစာရှာထွက်နေတုန်းထောင်ချောက်နဲ့မိပြီးမသေခင်မှာသူ့ရဲ့သားနှစ်ကောင်ကို “မင်းတို့ညီအစ်ကိုဆိုလည်းမမှား၊ သူငယ်ချင်းဆိုလဲမမှားဘူးဒါကြောင့်ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပါ၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့”

လို့ပြောပြီးသေဆုံးသွားတယ်။ မကြာပါဘူးဝက်နဲ့ကျားကလေးနှစ်ကောင် ကနပျိုသာမန်တဲ့အရွယ်ကောင်းရောက်လာကြတယ်။

သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ဗီဇအရကျားဟာအရွယ်ရောက်ပြီးကျန်းမာဝပြုံးတဲ့တောဝက်ရဲ့အသားကိုစားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ဟာကောက်ကျစ်တဲ့အကြံအစည်ကိုကြံစည်နေတယ်။ တစ်မနက်ခင်းမှာကျားဟာတောဝက်ကို “အကိုတောဝက်ရေညကငါထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုအိပ်မက်ပါတယ်။” အဲဒီအချိန်မှာတောဝက်ကကျားရဲ့အိပ်မက်ကိုသိချင်တဲ့အတွက်သူ့ရဲ့အိပ်မက်ကိုမေးနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ကျားကတောဝက်ကို “ငါအိပ်မက်မင်းကိုမပြောချင်ဘူး၊ ကျားတွေဟာသူတို့ရဲ့အိပ်မက်ကိုအခြားသူတွေပြောပြရင်အိပ်မက်အတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့တောဝက်ကကျားရဲ့အကြံဉာဏ်ကိုမသိပဲသိပ်ပြီးသိချင်တဲ့အတွက်ကျားကိုပြောဖို့ထပ်ခါတလဲလဲတောင်းပန်တယ်။ အဲဒီတော့ကျားကတောဝက်ကို “ငါမင်းအသားစားရတယ်လို့အိပ်မက်မက်တယ်” လို့ပြောတော့အထိတ်အလန့်ဖြစ်သွားတဲ့အခါတောဝက်ကိုကျားက “အခုငါအိပ်မက်ကိုပြောပြပြီး၊ ဒါကြောင့်အိပ်မက်အတိုင်းမင်းကိုစားရလိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။

အဲဒီတော့တောဝက်ကကျားကို “ကျားရယ် မင်းနဲ့ငါဟာညီအစ်ကိုလဲဖြစ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်တဲ့အတွက်ဒီလိုတော့မလုပ်သင့်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တရားသူကြီးဆီကိုသွားပြီးမင်းငါ့ကိုစားသင့်မစားသင့်အဆုံးအဖြတ်ယူကြတော့ပါ” လို့ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့နှစ်ကောင်သားခြင်္သေ့မင်းကြီးရှိရာထွက်လာခဲ့တယ်။

ခြင်္သေ့မင်းရှိရာမရောက်ခင်ကျားကခြင်္သေ့ထံအရင်ရောက်အောင်ပြေးသွားပြီးခြင်္သေ့မင်းကို “အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကြီးဟာဝက်သားကိုကြိုက်နှစ်သက်တယ်လို့ကျွန်တော်မျိုးသိပါတယ်။ အခုကျွန်တော်နဲ့လာတဲ့တောဝက်ကြီးကဆူဖြိုးပြီးအ

ရသာရှိပါတယ်။ တစ်ကယ်လို့အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကြီးကကျွန်ုပ်ကိုတောဝက်သားစားသင့်ပါတယ်လို့အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကြီးကဆုံးဖြတ်ပေးရင်အရှင်မင်းကြီးကိုအရသာရှိတဲ့ဝက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုသံတော်ဦးတင်ပါ့မယ်” ဒီလိုနဲ့သူတို့နှစ်ကောင်အပေးအယူလုပ်ပြီးတဲ့နောက်တောဝက်လဲရောက်လာပါတယ်။ ခြင်္သေ့မင်းလဲကျားနဲ့တောဝက်လျှောက်တင်နေတာကိုငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေတယ်။ အဲဒီနောက်တောဝက်က “အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့အရေးအခင်းကိုတရားမျှတစွာဆုံးဖြတ်ပေးပါ။” လို့သံတော်ဦးတင်တယ်။ ခြင်္သေ့မင်းကတောဝက်ရဲ့ပေါင်နှစ်လုံးကိုကြည့်ပြီးသွားရည်ယိုကာ “တောဝက်ရယ်၊ မင်းကိုငါ့ကိုယ်တော်မြတ်သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျားပြောတဲ့အတိုင်းသူ့ရဲ့အိပ်မက်မင်းကိုပြောပြလို့ကျားတို့ရဲ့ကျင့်ထုံးအတိုင်းမင်းကိုစားရလိမ့်မယ်” လို့ပြောတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့တောဝက်မှာဘာမှမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ ကျားစားတာကိုခံရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်သူဟာဘုရင်ကြီးဆီမှာခွင့်တစ်ပတ်တောင်းပြီးသူငယ်ချင်းတွေကိုနှုတ်ဆက်ဖို့သွားတယ်။ သူလဲအရမ်းဝမ်းနည်းလို့တစ်လမ်းလုံးငိုလာတာပေါ့။

တောဝက်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကလဲသူ့ကိုသနားပေမဲ့ဘယ်လိုမှမကူညီနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့တောဝက်ကယုန်ပညာရှိတစ်ကောင်ကိုတွေ့တယ်။ တောဝက်ကယုန်ကို အကျိုးအကြောင်းစုံလင်စွာရှင်းပြကြတယ်။ ယုန်ကတောဝက်ကို “မပူပါနဲ့၊ မင်းကိုကူညီပါ့မယ်” လို့ပြောပြီးနှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာယုန်နဲ့တောဝက်ဟာခြင်္သေ့မင်းရှိရာကိုလာတယ်။ ခြင်္သေ့မင်းကလဲ “အခုဝက်ကကျားအစားခံဖို့အချိန်ရောက်ပြီ” လို့မိန့်တော်မူတယ်။

ဒီတော့ယုန်ကအရှေ့ကိုတက်လာပြီးဘုရင်မင်းမြတ်ကိုအကြောင်းစုံမေးမြန်းတယ်။ ခြင်္သေ့မင်းကလဲသူ့ကိုရှင်းပြပြီးတဲ့နောက်ယုန်ကခြင်္သေ့မင်းကိုခွင့်ခဏ

တောင်းတယ်။ နောက်ပြီးယုန်ကခြင်သွေးကိုခွင့်ခဏတောင်းပြီးတိရစ္ဆာန်များအရှေ့မှာပဲအိပ်ချလိုက်တယ်။ ယုန်ရဲ့ထူးဆန်းတဲ့အပြောအမူကြောင့် ဘုရင်နဲ့တကွအားလုံးကတအံ့တသြဖြစ်နေကြတယ်။ ခဏအကြာယုန်ကအိပ်ရာမှကမန်းကတန်းထလာပြီးခြင်သွေးရဲ့မိဖုရားကိုဖက်ထားလိုက်တယ်။ ခြင်သွေးကလဲယုန်ကမထီလေးစားပြုလုပ်တဲ့အတွက်အမျက်ဒေါသထွက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်ယုန်ကိုကွပ်မျက်ဖို့အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ယုန်က “အရှင်မင်းကြီးကျွန်ုပ်ကိုအမျက်မထွက်တော်မူပါနဲ့။ ခုနကျွန်တော်မျိုးအိပ်တဲ့အခါအရှင်မင်းရဲ့မိဖုရားကြီးနဲ့လက်ထပ်ရသည်ကိုအိပ်မက်မြင်မက်သည့်အတွက်အိပ်မက်အတိုင်းလုပ်ရတာပါ” လို့လျှောက်တင်တယ်။

ရှင်ဘုရင်ကြီးကလည်း “အသင်ယုန်မဟုတ်တာ တွေမပြောပါနဲ့၊ မင်းအဲဒီလိုအိပ်မက်မက်တာဘာအထောက်အထားနဲ့မှပြနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမဟုတ်ကဟုတ်ကတွေကိုကလိမ္ပာဏ်ဆင်ပြီးပြောနိုင်တာပဲ” လို့ မိန့်တော်မူသည်။ ဒီတော့ယုန်ကလဲ “ဒါဆိုရင်၊ ဒီကျားကလဲယုန်သားစားချင်လို့ကလိမ္ပာဏ်ထွင်ပြီးအိမ်မက်မက်တယ်လို့လျှောက်တင်တာဖြစ်နိုင်ပဲ။ ဒါကိုအခြေခံပြီးကျားကတောဝက်သားကိုစားသင့်တယ်လို့အရှင်မင်းကြီးမဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး” အခြားပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကလဲယုန်ရဲ့စကားကိုထောက်ခံပြောဆိုပြီးကျားဟာတောဝက်ရဲ့မိခင်ကျေးဇူးကြောင့်မသေပဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးဒီကျေးဇူးကိုမထောက်ပံ့ဝက်ကိုစားချင်လို့အကောက်ကြံတဲ့အကြောင်းဝိုင်းဝန်းလျှောက်တင်တဲ့အတွက်ခြင်သွေးလဲတောဝက်ကိုအသက်ချမ်းသာရစေတယ်။ တောဝက်နဲ့သူ့ရဲ့အပေါင်းအဖော်တွေကယုန်ပညာရှိလေးကိုချီးမွမ်းပြီးကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်တယ်။ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ကျားလဲအရှက်ရပြီးလာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်ပြီးတရားမျှတစွာမစီရင်တဲ့ခြင်သွေးလဲနောင်တအကြီးအကျယ်ရသွားတော့တာပေါ့ကွယ်။

အား ငယ်တတ်သော ဘဲကလေး

တစ်ခါတုန်းကကြက်မကြီးတစ်ကောင်ဝပ်ရာမှကြက်ကလေးများပေါက်လာတယ်။
အဲဒီကြက်ကလေးများကြားမှာဘဲကလေးတစ်ကောင်ပါလာတယ်။ ငယ်ငယ်
တုန်းကဘုမသိဘာမသိကြက်ကလေးများနဲ့အတူတူကစားပေမဲ့လည်းကြီးလာ
တော့အခြားညီအစ်ကိုများနဲ့မတူတာကိုသတိထားမိတယ်။

ကြက်ကလေးများကလည်းသူတို့နဲ့မတူတဲ့ဘဲကလေးနဲ့အဖော်မလုပ်ချင်ဘူး။
ဒါကြောင့်ဘဲကလေးလည်းစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့သူ့ရဲ့အမျိုးအနွယ်ကိုရှာဖွေ
ဖို့ထွက်ခဲ့တယ်။ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုအနားကိုရောက်တဲ့အခါရေထဲမှာ
အကောင်ကလေးများရေကူးနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဘဲကလေးလဲသူ့ကိုယ်
ကိုရေထဲငုံ့ကြည့်တဲ့အခါရေကူးနေတဲ့အကောင်ကလေးများနဲ့တူတာကိုသိရ
တဲ့အတွက်ဝမ်းသာအားရနဲ့သူ့အဖော်တွေ့နောက်ကိုလိုက်သွားသတဲ့။

မာ နကြီး သော ဆင်

တစ်ခါတုန်းကခွေးကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူ့သခင်ဟာဆင်းတဲ့လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒီလယ်သမားဟာဆင်းရဲပေမဲ့သူ့ခွေးကလေးကိုအစာဝဝကျွေးပြီးသွားတဲ့နေရာမှန်သမျှကိုခေါ်သွားတယ်။ ခွေးကလေးကလဲသူ့သခင်အပေါ်အရမ်းသစ္စာရှိတယ်။

တစ်နေ့လယ်သမားကြီးသေဆုံးသွားတဲ့အတွက်ခွေးကလေးအတွက်ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားတာပေါ့။ တစ်နေ့မှာဆင်တစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပြီးသူ့နဲ့နေခွင့်တောင်းတယ်။ ဒီတော့ဆင်က “ငါဟာခွန်အားကြီးမားတဲ့အတွက်သူငယ်ချင်းမလိုဘူး။ ငါဖာသာငါတစ်ယောက်ထဲနေမယ်” လို့ပြောတယ်။ ခွေးကလေးကအတန်တန်တောင်းပန်ပေမဲ့ဆင်ကနားလုံးဝမထောင်ဘူး။

ဒါကြောင့်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခွေးကလေးထွက်သွားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ခွေးကလေးကကျီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ပြီးကျီးဆီမှာအကူအညီတောင်းတယ်။ ကျီးကလဲခွေးကလေးကိုသနားတဲ့အတွက်အတူနေဖို့ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီးခွေးနဲ့ကျီးဟာစားအတူသောက်အတူသူငယ်ချင်းကောင်းတွေဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ခွေးကလေးကလဲကျီးကိုသူ့ရဲ့အကြောင်းတွေအကုန်ပြောပြပြီးသူ့ကိုနှိပ်စက်တဲ့ဆင်ရဲ့အကြောင်းတွေကိုလဲပြောဖြစ်သွားတယ်။

ကျီးဟာခွေးကိုသနားသွားပြီးဘဝင်မြင့်တဲ့ဆင်ကိုသင်ခန်းစာပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းယင်ကောင်ဆီသွားပြီးအကူအညီတောင်းတယ်။ ခွေးရဲ့အကြောင်းကိုလဲအကုန်လုံးပြောပြတယ်။ ယင်ကောင်ကလေးကခွေးကိုအရမ်းသနားတာပေါ့။ ဒါနဲ့သူတို့ဟာဆင်ကြီးကိုသင်ခန်းစာပေးဖို့စီစဉ်ကြတယ်။

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

ကျီးကန်းဟာဆင်ရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာပျံသွားပြီးခေါင်းကိုတစ်နေ့နဲ့ထိုးဆိတ်ပြီးသွေးများထွက်လာကာအနာဖြစ်သွားတဲ့အထိထိုးဆိတ်လိုက်တယ်။ ဆင်ခေါင်းမှာအနာဖြစ်လာတဲ့အခါယင်ကောင်ကအဲဒီအနာပေါ်မှာဥသွားဥပြီးမကြာပါဘူး။ အနာတွေပေါ်မှာလောက်တွက်တက်လာပြီးအနာကိုတဖြည်းဖြည်းကိုက်ကာမျက်စိအထိရောက်သွားတဲ့အထိရောက်သွားတဲ့အတွက်နောက်မျက်လုံးပါကန်းသွားတယ်။

မျက်လုံးကန်းသွားတဲ့ဆင်ဟာအစာရှာစားလို့လဲမရ၊ သူ့ကိုကျွေးမဲ့သူငယ်ချင်းလဲမရှိလို့တစ်စတစ်စပိန်ချိုးသွားပြီးနောက်ဆုံးမှာအစာငတ်ပြီးသေသွားရှာသတဲ့။

နွားနှိုတစ်ခွက်ရကျေးဇူး

တစ်နေ့မှာကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာနွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာလာမဲ့နှစ်မှာပေးမဲ့ကျောင်းလခရဖို့အတွက်စာအုပ်တွေလိုက်ရောင်းတယ်။ နွေရာသီဖြစ်လို့အရိပ်ခိုနားစရာသစ်ပင်တွေမရှိတဲ့အပြင်တစ်နေ့လုံးခြေကျင်လျှောက်နေရလို့ရေလဲဆာနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့ပြီးအိမ်တံခါးကိုခေါက်ကြည့်တဲ့အခါအိမ်ထဲမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာတယ်။ သူကကလေးမလေးကိုစာအုပ်ဝယ်မလားမေးတော့အိမ်မှာသူ့အမေမရှိလို့စာအုပ်ဝယ်ဖို့ငွေမရှိကြောင်းပြောပြတယ်။ သူက “စာအုပ်မဝယ်ရင်မလိုပါဘူး။ သမီးကိုရေအေးအေးတစ်ခွက်တောင်းသောက်ပါရစေ” ဆိုပြီးရေတောင်းသောက်တယ်။ ကောင်မလေးက “ရေအေးစားနွားနို့အေးအေးတစ်ခွက်မသောက်ချင်ဘူးလား” လို့မေးပြီးအိမ်နောက်ဖေးဘက်သွားပြီးနွားနို့အေးအေးတစ်ခွက်ယူလာပြီးဈေးသည်ကိုပေးသောက်လိုက်တယ်။

ဈေးသည်လဲနွားနို့အေးအေးတစ်ခွက်သောက်ရလို့ရေငတ်ပြေပြီးအားအင်တွေပြည့်ဝလာတဲ့အတွက်မိန်းကလေးကိုကျေးဇူးတင်ပြီးစာအုပ်ရောင်းဖို့ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။

ရာသီနှစ်ပေါင်းများစွာကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးတစ်နေ့မှာမိန်းကလေးကအသည်းအသန်နေမကောင်းဖြစ်ပြီးဆေးရုံတင်သွားလိုက်တယ်။ ရောဂါကအသည်းအသန်ဖြစ်ပြီးကုသရတာမလွယ်တဲ့အတွက်ဆေးရုံ (၆) လတောင်တင်ထားရ

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

တယ်။ (၆) လပြည့်လို့ဆေးရုံဆင်းရဲမဲ့နေ့မှာသူနာပြုဆရာမကကလေးမလေး
ရဲ့အမေဆီကိုလာပြီးဆေးရုံကုန်ကျစရိတ်စာရင်းကိုလာပြတယ်။

မိန်းကလေးနဲ့အမေဟာကုန်ကျစရိတ်တွေကိုကြည့်ပြီးအရမ်းတုန်လှုပ်သွားတာ
ပေါ့။ သူတို့မှာတစ်သက်လုံးအလုပ်လုပ်မှဒီကုန်ကျစရိတ်တွေကိုဆပ်နိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့အမှတ်မထင်ဒီကုန်ကျစရိတ်ရဲ့အောက်ခြေမှာလက်ရေးနဲ့စာကြောင်း
ကလေးတစ်ကြောင်းရေးသားထားတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီစာကြောင်း
ကလေးကိုကြည့်လိုက်တာ “ဒီကုန်ကျစရိတ်တွေပေးစရာမလိုပါ။ နွားနို့အေး
အေးတစ်ခွက်ရဲ့ကျေးဇူးကိုပြန်ဆပ်တာပါ” လို့ရေးထားတာကိုအံ့သြစရာတွေ့
လိုက်ရပါတယ်။ မိန်းကလေးနွားနို့တိုက်လိုက်တဲ့ကျောင်းသားဟာအခု
ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေပြီးငယ်ငယ်တုန်းကဒီဆရာဝန်ကဆင်းရဲလို့စာအုပ်တွေ
လိုက်ပြီးရောင်းစာရတဲ့ကျောင်းသားပဲပေါ့။

ဆရာဝန်ကြီးကသူ့ကိုနွားနို့အေးအေးတိုက်လိုက်တဲ့ကလေးမလေးကိုဘယ်
တော့မှမမေ့ဘူး။ မိန်းကလေးကိုသွားပြီးကျေးဇူးဆပ်ချင်ပေမဲ့ဘယ်တော့မှအ
ခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ အခုတော့သူမိန်းကလေးရဲ့ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ရလို့အရမ်းဝမ်း
သာပီတိဖြစ်တယ်။

မိန်းကလေးနဲ့အမေလဲဆရာဝန်ကြီးနဲ့သွားတွေ့ပြီးကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး
အိမ်ကိုပျော်ရွှင်စွာပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ဇို့ အသောမင်းသားလေး

ရှေးသရောအခါဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ ဘုရင်ကြီးမှာသားတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ ဒီသားတော်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါဘုရင်ကြီးကသားတော်အတွက်ဥာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ကြင်ယာတော်တစ်ယောက်ရှာပေးဘို့စဉ်းစားတော်မူတယ်။ ဒါနဲ့ပဲတစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိမိန်းမပျိုကလေးများကိုဆင့်ခေါ်ပြီးမိန်းမပျိုတစ်ယောက်စီကိုဆန်နှင့်ပြည်နှင့်ငွေငါးဆယ်ကျပ်ပေးပြီးသူ့သားတော်အတွက်နှစ်လစာအစားအစာချက်ပေးဖို့မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီတိုင်းပြည်မှာမြေးအဖွားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မြေးမလေးကသူလုပ်နိုင်ဆိုတဲ့အကြောင်းဘုရင်ကြီးဆီခွင့်ပန်တယ်။ ဘုရင်ကြီးကလည်းမိန်းမငယ်လေးကိုဆန်နှင့်ပြည်နှင့်ငွေငါးဆယ်ကျပ်ပေးလိုက်တယ်။ မိန်းမပျိုကဆန်ကိုတစ်နေ့စာစီစားဖို့အတွက်ချက်ပြီးငွေငါးဆယ်ကျပ်ကိုမုန့်လုပ်ပြီးရောင်းစားဖို့အတွက်အရင်းအနှီးအဖြစ်သုံးတယ်။ နှစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါမိန်းမလေးကဘုရင်ကိုဆန်နှစ်ပြည်နှင့်ငွေရှစ်ဆယ်ကျပ်ပြန်ပေးတယ်။ ဒီတော့ဘုရင်ကလေးဟာဥာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်ကြောင်းသိသွားတယ်။

မိန်းမလေးဟာဘုရင့်နန်းတော်မှာထမင်းပို့ပေးတဲ့အခါတိုင်းမျက်နှာတစ်ဖက်ကိုပုဝါနဲ့ဖုံးပိတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ဘုရင်သားတော်ကလည်းဒီအကြောင်းကိုမသိရှာဘူး။ ဒီတော့ဘုရင့်သားတော်ကမိန်းမလေးကိုသူ့ရဲ့သားတော်နဲ့လက်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးကမိန်းမလေးကိုမိဖုရားကြီးရဲ့ယပ်တောင်တစ်ချပ်ပေးသနားတော်မူတယ်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပွဲပြီးနောက်မင်းသားလေးရဲ့နောက်ပါတော်များကမင်းသားလေးကို “မင်းသားလေးခင်ဗျားမင်းသားလေးရဲ့ခြင်ယာတော်ဟာအနုရောဂါသည်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

မင်းသားလေးဆီကိုထမင်းလာပို့တိုင်းမျက်နှာကိုလက်သုတ်ပုဝါနဲ့အမြဲအုပ်ထားတာတွေ့ရပါတယ်။” လို့လျှောက်တင်တော်မူတယ်။

အဲဒီတော့မင်းသားလေးကသူ့ဖခမည်းတော်အပေါ်အမျက်ဒေါသထွက်ပြီးအဝေးသို့သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဖခမည်းတော်ကိုလဲအရပ်တစ်ပါးသို့သွားပြီးကုန်ကူးခွင့်ပေးရန်လျှောက်တင်တယ်။

ဘုရင်ကလည်းဝမ်းသာအားရပဲနဲ့ကုန်ကူးသွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မင်းသားလေးဟာအထုတ်အပိုးတွေပြင်ဆင်ပြီးအစေအပါးတွေနဲ့အတူလှေကြီးတစ်ဆင်းနဲ့ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုထွက်လာတာနဲ့ပင်လယ်ပြင်အတွင်းရောက်တော့ဆင်တွေပင်လယ်ထဲမှာရေကစားနေတာကိုအဝေးကနေတွေ့လို့သင်္ဘောမာထိန်မှူးကိုဆင်တွေရှောင်ပြီးမောင်းပါလို့အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

မကြာခင်မှာပဲမြို့တစ်မြို့ကိုတွေ့ရတယ်။ ဒီမြို့ကိုပိုင်တဲ့မြို့စားကတော့ပင်လယ်ခါးပြတစ်ဦးပါ။ မြို့သားတွေကလူစိမ်းတွေရောက်လာတာကိုတွေ့လို့မြို့စားထံသွားပြီးသံတော်ဦးတင်ကြတယ်။ မြို့စားကမင်းသားလေးနဲ့အဖွဲ့ကိုလမ်းမှာဘာတစ်ခုခုတွေ့ခဲ့သလဲလို့မေးတဲ့အခါမင်းသားလေးနဲ့အပေါင်းအပါတို့ကရေလယ်ခေါင်မှာရေကစားနေတဲ့ဆင်တွေကိုတွေ့ကြောင်းပြောပြတယ်။ မြို့စားကပင်လယ်ထဲမှာဘယ်ဆင်ကမှရေဆင်းကစားမှာမဟုတ်ကြောင်းငြင်းတယ်။ မင်းသားလေးကလဲသူ့မျက်စေ့နဲ့ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ မယုံရင်ကြည့်နိုင်ကြောင်းပြောတယ်။

မြို့စားကဆင်များကိုသွားမကြည့်ခင်သူ့ရဲ့နောက်လိုက်အစေခံတွေကိုစီစဉ်လှေရဲ့စက်သတ်ပေးဖို့ပြောပြတယ်။ အဲဒီကမြို့စားကြီးကသွားကြည့်တဲ့အခါဆင်တွေဟာရေမကစားပဲသူတို့ဘာသာသူတို့နေကြတာတွေ့တဲ့အတွက်မင်းသား

လေးနဲ့အဖွဲ့ကသူ့ကိုလာပြီးလိမ်လည်နေကြတာတွေ့တဲ့အတွက်စိတ်ဆိုးကြောင်းပြောပြီးသူ့ရဲ့ကျွန်ခံရမယ်လို့အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့လည်းမင်းသားလေးနဲ့အဖွဲ့ဟာဘာမှမလုပ်နိုင်ပဲဘုရင်ကြီးရဲ့ကျွန်ဖြစ်သွားရပါတော့တယ်။

အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကြင်ယာတော်ကတော့သူယောက်ျားအခက်အခဲနဲ့ကြုံရတာကိုသိတဲ့အတွက်သူယောက်ျားနောက်ကိုလိုက်ဖို့ပြင်ဆင်တယ်။ သူဟာစစ်သည်တော်တို့ရဲ့အဝတ်တန်ဆာပလာကိုဝတ်ဆင်တဲ့အတွက်သူ့ကိုအားလုံးကစစ်သူကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲသူဟာနောက်လိုက်အစေအပါးတွေနဲ့အတူလှေနဲ့ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲရေလယ်ရောက်တော့နောက်လိုက်နောက်သားတွေကရေလယ်မှာဆင်ကြီးတွေတွေ့ကြောင်းပြောပြတယ်။ ဒါနဲ့စစ်သူကြီးလဲအဝေးကြည့်မှန်ဘီလူးကိုထုတ်ပြီးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်လိုက်နောက်သားများကိုရှေ့ဆက်ပြီးသွားခိုင်းတယ်။

ဆင်တွေရှိတဲ့နေရာရောက်တဲ့အခါရေငုပ်တတ်တဲ့သူ့ရဲ့နောက်လိုက်နောက်သားတို့ကိုရေထဲငုပ်ထားပြီးကြေးနန်းကြိုးတွေကိုဖြတ်ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ခရီးဆက်တော့သူယောက်ျားကျွန်အဖြစ်အဖမ်းခံထားရတဲ့မြို့ကိုရောက်လာတယ်။

ဒီတော့မြို့စားဆီကိုအခစားဝင်တဲ့အခါမြို့စားက “လမ်းမှာဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲ” လို့မေးတယ်။ စစ်သူကြီးက “ဘာမှအထွေအထူးမတွေ့ပါဘူး” လို့ပြန်ပြောတယ်။ မြို့စားက “မတွေ့ဘူးဆိုတာမဟုတ်နိုင်ဘူး၊ လူတိုင်းကလမ်းမှာဆင်တွေအများကြီးတွေ့တယ်” စစ်သူကြီးက “ဘာမှမတွေ့ဘူး” လို့အတိအလင်းပြန်ပြောလို့မြို့စားကအတုသွားကြည့်ဖို့ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ဒီလိုသွားကြည့်တဲ့အခါဆင်တွေတစ်ကောင်မှမတွေ့ရပဲသစ်တုံးတွေပေါလောမျောနေတာကိုပဲတွေ့ရတယ်။

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

ညနေစောင်းရောက်တော့မြို့စားကြီးကစစ်သူကြီးဟာမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့သံသယဝင်မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူ့တပည့်တွေကိုခေါ်ပြီးစစ်သူကြီးကိုပန်းခြံထဲခေါ်သွားပြီးလှပတဲ့ပန်းမျိုးစုံတွေလျှောက်ပြခိုင်းတယ်။ တစ်ကယ်လို့စစ်သူကြီးကမိန်းမဖြစ်ရင်ပန်းတွေကိုကြိုက်မှာဘဲဖြစ်လို့ပြောတယ်။

ဒါကိုစစ်သူကြီးကမြို့စားကြီးပြောတာကိုချောင်းနားထောင်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့သာလိကာငှက်ကကြားလို့စစ်သူကြီးကိုအကြောင်းစုံပြန်လာပြောပြတယ်။

မနက်မိုးလင်းချိန်ရောက်တော့မြို့စားကြီးရဲ့တပည့်တွေကစစ်သူကြီးရဲ့အပေါင်းအပါတွေကိုပန်းခြံထဲခေါ်သွားပြီးနေရာတန့်လျှောက်ပြတယ်။ မြို့စားကြီးကအလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်ကိုယူပြီးစစ်သူကြီးကိုပေးလိုက်တယ်။ စစ်သူကြီးကပန်းကိုစိတ်မဝင်စားသလိုယူပြီးမြေကြီးပေါ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီးခြေထောက်နဲ့နင်းခြေပစ်လိုက်တယ်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့မြို့စားကြီးကသူ့ရဲ့တပည့်တွေနဲ့ပြန်လာတိုင်ပင်တယ်။ သာလိကာငှက်ကလေးကလဲမြို့စားကြီးရဲ့အကြံအစည်အားလုံးကိုပြန်လာပြောပြတယ်။

မနက်ပိုင်းရောက်တော့မြို့စားကြီးရောက်လာပြီးစစ်သူကြီးကိုတောထဲအမဲလိုက်သွားဖို့ခေါ်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့လုံးဘာမှမစားရဘဲတောလိုက်ကြတယ်။ ညနေစောင်းရောက်တော့မြို့စားကြီးကစစ်သူကြီးကို “တစ်နေ့လုံးထမင်းမစားရတာမဆာဘူးလားစစ်သူကြီး” လို့မေးတော့ စစ်သူကြီးက “ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်မှစစ်မက်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါတစ်ပတ်လုံးထမင်းမစားရတာရှိတယ်။ ဒီလောက်တော့အပေါ့ပဲ” လို့ပြန်ဖြေတယ်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့မြို့စားကြီးကမြို့ရဲ့ရွှေငွေရတနာတွေကိုစစ်သူကြီးတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာသွားဝှက်ထားပြီးမနက်မိုးလင်းတဲ့အခါပျောက်သွားတဲ့ရွှေငွေရ တနာတွေကိုသွားရှာဟန်ဆောင်ပြီးစစ်သူကြီးနဲ့အပေါင်းအပါတွေအားလုံးကိုသူ ခိုးများလို့စွတ်စွဲပြီးကျွန်ပြုမယ်လို့ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကိုငှက်ကလေးကကြားပြီးသူ့ရဲ့သခင်ကိုပြန်ပြောတယ်။

ဒါကြောင့်စစ်သူကြီးကသူ့ရဲ့သင်္ဘော (၁၄) စီပေါ်ကမာလိန်မှူးနဲ့နောက်လိုက်အ ပေါင်းအပါတွေကိုခေါ်ပြီးသင်္ဘောစက်တွေကောင်းကောင်းပြင်ပြီးစက်ဆီတွေကို လုံလုံလောက်လောက်ဖြည့်ပေးဖို့မှာတယ်။ ညအချိန်ရောက်လို့မြို့စားကြီးရဲ့ အစေခံတွေရတနာတွေထမ်းလာပြီးသင်္ဘောတွေပေါ်မှာလာထည့်တာကို အမှောင်ထဲမှာကြည့်နေတယ်။ လူတွေရတနာတွေလာထမ်းပို့ပြီးသင်္ဘော အောက်ပြန်ဆင်းတဲ့အခါသူတို့ဟာသင်္ဘော (၁၄) စီးစလုံးတစ်ပြိုင်တည်းမောင်း ထွက်ပြီးမြို့ကနေထွက်ပြေးကြတာပေါ့။

မင်းသားလေးလဲထွက်ပြေးလာတဲ့သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်မှာပါလာတယ်။ လမ်း တစ်ဝက်ရောက်တော့ စစ်သူကြီးကသူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်မင်းသားလေးဆီကိုသွားပြီး “မိတ်ဆွေတို့တစ်တွေဒီနားမှာခရီးတစ်ထောက်နားထောင်ကြတာပေါ့။ သွားချင်တဲ့နေရာကိုသွားပြီးဒီမှာပြန်လာဆုံကြတာပေါ့” လို့ပြောပြီးထွက် ခွာသွားတယ်။ စစ်သူကြီးကအိမ်တစ်အိမ်ကိုတွေ့ပြီးအိမ်ရှင်ကိုဒဏ်ပြားတစ် ရာပေးပြီးအိမ်မှာတစ်ညအိပ်ဖို့အခွင့်တောင်းတဲ့အတွက်အိမ်ရှင်ကသဘောတူ ပြီးသူ့အိမ်ကိုဌ်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့စစ်သူကြီးလဲမိန်းမအဝတ်အစားတွေလဲပြီး အိမ်ပေါ်မှာထိုင်နေတယ်။

မကြာခင်မှာပဲမင်းသားလေးကအိမ်နားရောက်လာတော့စစ်သူကြီးတစ်လဲလဲသူ့ မိန်းမက “အမောင်ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ” မင်းသားက “ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

တစ်ယောက်ကိုရှာနေတာပါ” လို့ပြန်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့မိန်းကလေးက “အိမ်ပေါ်တက်ပြီးရေသောက်အနားယူ၊ ယင်းမိတ်ဆွေကိုစောင့်နိုင်ပါတယ်။” လို့အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ဖိတ်ခေါ်ပြီးရေအေးအေးတစ်ခွက်နဲ့ညှော်ခံတယ်။ နောက်ပြီးအိမ်ရဲ့ထောင့်တစ်ထောင့်မှာသွားထိုင်ပြီးမင်္ဂလာဆောင်တုန်းကဘုရင်ကပေးတဲ့ယပ်တောင်မင်းသားလေးကိုယပ်ခတ်ပြတယ်။

မင်းသားလေးကလည်းချောမောလှပပြီးသဘောထားကောင်းတဲ့မိန်းမပျိုကိုတစ်ချက်တစ်ချက်ကြည့်ပြီးယပ်တောင်ကိုအမှတ်မထင်တွေ့သွားကာယပ်တောင်အကြောင်းမေးကြည့်တော့မှမိန်းမပျို ဟာသူ့ရဲ့ကြင်ယာတော်မှန်းသိသွားတယ်။ သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့စစ်သူကြီးကဘယ်သူဆိုတာကိုလဲသိသွားတယ်။ ဒါကြောင့်ဝမ်းသားအားရနဲ့သူ့ရဲ့ကြင်ယာတော်ကိုဖက်လိုက်တဲ့အတွက်သူတို့ရဲ့နောက်လိုက်အစေခံတွေကတွေ့လို့ဝမ်းသာအားရနဲ့လက်ခတ်တီးကြတယ်။ မင်းသားလေးရဲ့အပေါင်းအပါတွေကလဲဘုမသိဘမသိနဲ့အဖြစ်မှန်ကိုနောက်မှသိသွားတယ်။

ဒါနဲ့သူတို့ဟာခမည်းတော်ရဲ့တိုင်းပြည်ကိုပြန်သွားပြီးခမည်းတော်နတ်ရွာစံတဲ့အခါနန်းတက်စိုးစံပြီးအသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်သွားကြတော့သတဲ့ကွယ်။

ဘယ်သူခွန်အား အရှိဆုံးလဲ

ရှေးရှေးတုန်းကခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရှိတယ်။ တစ်နေ့ရေအိုင်တစ်ခုရှိရာရေဆင်းသောက်တယ်။ ရေအိုင်နားကဖားကလေးတစ်ကောင်ရှိပြီးဖားကလေးကကြာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာထိုင်နေတယ်။

ဖားကလေးက “ဟဲ့အသင်ခြင်္သေ့ဘာလို့ကျွန်ုပ်ကိုမထီလေးစားပြုပြီးကျွန်ုပ်ရေအိုင်မှာရေလာသောက်ရတာလဲ” လို့မေးတယ်။ ခြင်္သေ့က “ငါ့ဟာမင်းဖြစ်တယ်။ ငါ့ထက်ခွန်အားကြီးတဲ့လူမရှိဘူးဆိုတာမင်းမသိဘူးလား၊ ငါ့ကိုဘာမှလာပြောစရာမလိုဘူး” လို့ပြန်ပြောတယ်။

ဖားကလေးကလည်း “ငါဟာဖားဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ဒီအိုင်ကြီးကိုငါပိုင်တယ်။ ဒီအိုင်ကရေတွေကိုဘယ်သူမှမယောက်ရဘူး” လို့ပြန်ပြောတဲ့အတွက်ခြင်္သေ့ကစိတ်ဆိုးပြီးအသံကုန်ဟိန်းဟောက်လိုက်တယ်။ ဖားကလေးကခြင်္သေ့ဟိန်းဟောက်လိုက်တာနဲ့ရေအောက်ကိုငုပ်ဆင်းသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ခြင်္သေ့ကအော်လိုက်ဖားကငုပ်လိုက်နဲ့ခြင်္သေ့မဟိန်းဟောက်ရင်ဖားကကြာရွက်ပေါ်မှာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးမလေးမခန့်နဲ့ခြင်္သေ့မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

ခြင်္သေ့ကအကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်ပြီးအသံကုန်ဟိန်းဟောက်လိုက်တဲ့အတွက်လည်ပင်းကွဲပြီးသေဆုံးပါလေရောတဲ့။

ပညာရှိယုန်ကလေး

ရှေးရှေးတုန်းကဖျံနဲ့မြေခွေးတို့ဟာသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတယ်။ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်အလွန်ချစ်ကြတယ်။ တစ်နေ့မြစ်ကမ်းဘေးမှာလမ်းလျှောက်နေတုန်းမြေခွေးကငါးတစ်ကောင်တွေ့လို့ဖျံကရေထဲဆင်းသွားပြီးငါးကိုသွားဖမ်းလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့နှစ်ကောင်စလုံးကဒီဆူဖြိုးတဲ့ငါးကသူပိုစားသင့်တယ်၊ ငါပိုစားသင့်တယ်လို့အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီးရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကိုတွေ့တဲ့ဖိုးဇီးကွက်ကဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ကောင်ရန်မဖြစ်ဖို့ယုန်ပညာရှိကိုဘယ်သူကပိုစားသင့်တယ်ဆိုတာဆုံးဖြတ်ပေးဖို့သွားခေါ်ရမယ်လို့ပြောပြီးယုန်ပညာရှိကိုသွားခေါ်တယ်။

ယုန်ပညာရှိကအကြောင်းစုံကိုမေးမြန်းပြီးခါးမတစ်ချောင်းကိုယူပြီးခေါင်းမှနေပြီး အမြီးအထိထက်ခြမ်းခွဲပေးလိုက်ပြီးတစ်ယောက်တစ်ဝက်စီပေးလိုက်ပြီးနောက် နောင်တွင်ရန်မဖြစ်ကြပါရန်မှာကြားလိုက်ပြီးထွက်ခွာသွားတယ်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ကောင်ကလဲငါးကိုမျှတစွာပိုင်းပေးတဲ့ယုန်ပညာရှိကိုကျေးဇူးတင်ပြီးရှေးကလို သင့်တင့်မျှတစွာနဲ့ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားကြသတဲ့။

ကျေးညီနောင်

ရှေးသရောအခါကကျေးညီနောင်နှစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်အလွန်ချစ်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာလေပြင်းမုန်တိုင်းကျလို့ကျေးငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ဟာတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ကွဲပြီးလေမုန်တိုင်းနဲ့အတူပါသွားတယ်။

ကျေးငှက်အကြီးတစ်ကောင်ကသူခိုးခါးပြများရှိရာလွှင့်စင်သွားပြီးခါးပြများကကောက်ယူမွေးစားလိုက်တယ်။ ကျေးငှက်ကလေးကလဲခါးပြများသွားလေရာလိုက်ပြီးခါးပြများပြောသလိုလိုက်ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံသစ်ပင်ထက်မှာပျံသန်းပြီးခရီးသွားများကိုဆဲဆိုပြီးခရီးသွားများအလစ်တွင်ပစ္စည်းများခိုးယူတတ်တယ်။

ကျေးငှက်အငယ်တစ်ကောင်ကဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာသွားပြီးပြုတ်ကျတဲ့အတွက်အသင်းအုပ်ဆရာတစ်ယောက်ကကောက်ယူမွေးစားလိုက်တယ်။ ကျေးငှက်အငယ်ကလဲအသင်းအုပ်ဆရာကြီးသီချင်းဆိုတဲ့အတိုင်းသီချင်းလိုက်ဆိုဘုရားရှိခိုးတဲ့အတိုင်းလိုက်ရှိခိုးပြီးယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာစကားပြောတတ်တယ်။

တစ်နေ့မှာငှက်ကလေးနှစ်ကောင်အရွယ်ရောက်လာပြီးတောထဲမှာပျံသွားပြီးကစားနေတဲ့အချိန်တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်တွေ့ပြီးညီအစ်ကိုမှန်းသိလို့ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ကျေးငှက်ငယ်ကအစ်ကိုကြီးကိုမကောင်းတာတွေကရပ်တန်းကရပ်ပါလို့ပြောချင်ပေမဲ့အကြီးကောင်ကသိပ်ပြီးနားမထောင်ချင်ဘူး။

တစ်နေ့မှာတောထဲကိုလေသေနတ်ကိုင်တားတဲ့မုဆိုးတစ်ယောက်ဝင်လာတယ်။ ဒါကိုငှက်နှစ်ကောင်စလုံးကတွေ့လို့ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ မုဆိုးကလဲငှက်နှစ်ကောင်ပံသန်းသွားတဲ့နောက်ကိုလိုက်တယ်။

ငှက်အငယ်ကလေးတစ်ကောင်ကအကြီးတစ်ကောင်ကို “အစ်ကိုရေဆက်သာပြေးပါ။ မုဆိုးကျွန်တော်တို့နောက်ကိုဆက်လိုက်နေတယ်။” လို့ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့အစ်ကိုက “ညီရေအစ်ကိုမပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာခဏလေးနားကြရအောင်” လို့ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့နှစ်ကောင်သားသစ်ကင်းတစ်ကင်းပေါ်မှာဆင်းသက်ပြီးနားနေတာပေါ့။ မုဆိုးလဲသစ်ပင်အောက်မှာရောက်လာရော၊ အကြီးကောင်ကသစ်ကင်းခြောက်တစ်ကင်းပေါ်ကိုတက်နင်းလိုက်လို့သစ်ကင်းခြောက်ကမုဆိုးရဲ့ခေါင်းပေါ်ကိုပြုတ်ကျသွားတယ်။ မုဆိုးကအပေါ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ကျေးညီနောင်နှစ်ကောင်ကိုတွေ့တဲ့အတွက်လေသေနတ်ကိုချိန်လိုက်တယ်။ ညီငယ်ကတို့ပြေးမှဖြစ်တော့မယ်လို့ပြောရင်းဆိုရင်းပျံတက်သွားပေမဲ့အကြီးကောင်ကသစ်ကင်းခြောက်ထဲကိုခြေထောက်ဝင်လို့ဘယ်လိုရုန်းရုန်းမလွှတ်တော့ပဲမုဆိုးကြီးရဲ့လေသေနတ်မှန်လို့သေဆုံးသွားရတာပေါ့။ ငှက်ကလေးကသူ့အစ်ကိုကိုကြည့်ပြီးဝမ်းနည်းစွာပိုယိုကာသူ့ရဲ့သခင်သင်းအုပ်ဆရာကြီးရှိရာပျံသွားတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာကလည်းငှက်ကလေးကိုဝမ်းသားအားရနဲ့အပြီးအပိုင်ကောက်ယူမွေးစားလိုက်တော့တယ်။

ငါ့ဦးထုပ်တွေဘယ်မှာလဲ

တစ်နေ့ဦးထုပ်ရောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာဦးထုပ်အပြည့်ထည့်ထားတဲ့အိတ်တစ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီးဈေးရောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

ဈေးနဲ့သူနေတဲ့ရွာအကြားမှာတော့အုပ်ကလေးတစ်အုပ်ရှိတယ်။ တောအုပ်ကလေးထဲဖြတ်လျှောက်ရင်းမောလို့သစ်ပင်အောက်မှာအိပ်လိုက်တော့တစ်ရေအိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူအိပ်ရာကထလာတော့သူ့ဘေးကလွယ်အိတ်ထဲမှာဦးထုပ်တွေတစ်လုံးမှမရှိတော့ဘူး။ သူ့ဦးထုပ်တွေဘယ်သူယူသွားတယ်ဆိုတာသူမသိဘူး။ ဒါနဲ့သူတစ်တောလုံးအနှံ့လိုက်ရှာနေတုန်းအသံလာရာသစ်ပင်ပေါ်ကိုကြည့်လိုက်တော့မျောက်တွေကဦးထုပ်ဆောင်းပြီးကစားနေတာကိုတွေ့ရတယ်။

ဈေးသည်ဟာမျောက်တွေကိုဒေါသထွက်ပြီးဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ တစ်ခဏအကြာတော့သူဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်ကိုကိုယ်ပြီးအောက်ကိုယ်ချလိုက်တယ်။ မျောက်တွေကလဲလူလုပ်တဲ့အတိုင်းခေါင်းကဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်ကိုအောက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

ဈေးသည်လည်းမျောက်တွေပစ်ချလိုက်တဲ့ဦးထုပ်တွေကိုလိုက်ကောက်ယူပြီးပျော်ရွှင်စွာနဲ့ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့တယ်။

မိဘစကား နား မထောင်သောမြွေကလေး

တစ်ခါတုန်းကမြွေသားအမိနှစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ သူတို့ဟာတွင်းကလေးတစ်တွင်းထဲမှာနေကြတယ်။ မြွေမကြီးဟာအစာရှာမထွက်ခင်သူ့သားကလေးကို “သားလေးရေအမေအစာရှာထွက်မယ်။ အပြင်ကိုမထွက်နဲ့၊ တွေ့တဲ့အရာမှန်သမျှ ကိုပေါက်ကရမစားနဲ့” လို့မှာပြီးအစာရှာထွက်သွားတယ်။

မြွေလေးဟာတွင်းထဲမှာတစ်ကောင်တည်းနေခဲ့ရတဲ့အတွက်ပျင်းပြီးအပြင်ကိုခဏထွက်ကြည့်ချင်တာပေါ့။ သူစိတ်ထဲမှာခဏလေးထွက်တာဘာအန္တရာယ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ခရီးသွားအဖိုးအိုတစ်ယောက်ကသူ့ကိုတွေ့ပြီးဖမ်းကာအိတ်ထဲထည့်ပြီးအိမ်ကိုယူသွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့သူ့ကိုခြင်းတောင်းတစ်ခုထဲမှာထည့်လိုက်တယ်။

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

မြွေကလေးကသူ့အမေရဲ့စကားကိုနားမထောင်မိလို့ နောင်တရနေတာပေါ့။
အဲဒီအချိန်မှာအဖိုးကြီးကမြွေကလေးစားဖို့အတွက်ကြွက်တစ်ကောင်ပစ်ချပေး
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာမြွေကလေးသူ့အမေမှာထားတဲ့တွေ့သမျှပေါက်ကရမစားရဘူးဆို
တာသတိရလို့ကြွက်ကလေးကိုမစားပဲလွှတ်ထားလိုက်တယ်။ ကြွက်ကလေးက
လည်းဟိုပြေးဒီပြေးပြီးခြင်းတောင်းကိုကိုက်လို့အပေါက်ကလေးဖြစ်တော့နှစ်
ကောင်စလုံးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ထွက်ပြေးလွှတ်မြောက်သွားတယ်။

မြွေကလေးကသူ့အမေရဲ့စကားကိုနားမထောင်မိတဲ့အတွက်ဒုက္ခရောက်
ပြီးနောင်တရကာအမေမှာထားတာကိုပြန်သတိရတဲ့အတွက်အသက်ဘေးမှ
လွတ်မြောက်သွားတာပေါ့ကွယ်။

အဖိုးအိုနှင့်အဖွားအို

တစ်ခါကအဘိုးအိုနှင့်အဖွားအိုလင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဖိုးအိုကအသက်အရမ်းကြီးလို့သွားတွေတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းကျိုးကုန်လို့သွားတစ်ချောင်းပဲကျန်တော့တယ်။ အဖွားအိုလဲအသက်ကြီးလွန်းလို့ဆံပင်တွေကျွတ်ကုန်တော့ဆံပင်တစ်ချောင်းပဲကျန်တော့တယ်။

တစ်နေ့မှာအဖွားအိုဟာတောထဲမှာဟင်းရွက်ရှာဖို့သွားတယ်။ အဖိုးအိုက “မြန်မြန်သွားမြန်မြန်ပြန်လာနော်” လို့မှာလိုက်ပြီးအဖွားအိုကပုလိင်းကိုလွယ်ပြီးထွက်သွားတယ်။ ဟင်းရွက်ရှာပြီးလို့အပြန်လမ်းမှာကင်ပွန်းချည်တစ်ပင်ကိုတွေ့လို့ဝမ်းသာအားရနဲ့ကင်ပွန်းချည်ရွက်သွားရင်းဖို့ချုံထဲတိုးဝင်သွားတဲ့အခါအဖွားအိုရဲ့ဆံပင်ဟာကင်ပွန်းချည်ကိုင်းနဲ့ငြိနေတဲ့အတွက်ပြန်ဆွဲလို့မရဘူး။

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

အဖွားအိုကစိတ်မရှည်တဲ့အတွက်တအားဆောင့်ဆွဲတော့ရှိတဲ့ဆံပင်တစ်ပင်လဲ ကျွတ်ကုန်တယ်။ ဒါနဲ့ဝမ်းနည်းစွာနဲ့အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။

အဖိုးအိုလဲအဝေးကပြန်လာတဲ့အဖွားအိုဆံပင်တစ်ချောင်းမှမရှိတော့တာကို တွေ့လို့အားရပါးရရယ်လိုက်တာကတော့နောက်ဆုံးသွားတစ်ချောင်းကျွတ် သွားတဲ့အထိပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့အဖွားအိုလဲဆံပင်တစ်ချောင်းမှမရှိတော့သလိုအဖိုး အိုလဲသွားတစ်ချောင်းမှမရှိတော့ဘူး။

မိဘဆရာဆရာမနှင့်စာကြည့်တိုက်စောင့်များအတွက်အကြံပေးချက်

စာဖတ်ခြင်းသည်ကလေးများအတွက်ကောင်းသောအလေ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စာများများဖတ်ခြင်းဖြင့်ကလေးများ၏ဦးနှောက်ကိုစိတ်ကူးယဉ်ခြင်းနှင့်စဉ်းစားတွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့်အလုပ်ပေးစေသည်။ သို့သော်ကလေးများစာဖတ်ခြင်းအလေ့အထကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန်အတွက်ပြုလုပ်ပေးရန်လိုအပ်ပါသည်။

လူတစ်ဦးစာဖတ်သည့်အလေ့အထမှာမည်သို့ရှိပါသနည်း။

- ၁။ ပထမအဆင့်အနေနှင့်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးဖတ်ချင်သည့်စာအုပ်ကိုရွေးချယ်ပြီး
- ၂။ စာအုပ်ထဲတွင်မည်သည့်အကြောင်းအရာများပါသည်ကိုခန့်မှန်းမည်။
- ၃။ စာရွက်များကိုမြန်မြန်လှန်လှောကြည့်မည်။
- ၄။ ယင်းတို့ဖတ်ကြည့်ချင်သည့်စာပိုဒ်ကိုရွေးချယ်မည်။
- ၅။ နံနံဖတ်ကြည့်မည်။
- ၆။ တစ်ခါတစ်ရံစာပိုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်များကိုစဉ်းစားကြည့်မည်။
- ၇။ စာအုပ်ထဲတွင်ရေးထားသောသတင်းအချက်အလက်များကိုရရှိပြီးစာအုပ်ထဲတွင်ရှိသောဗဟုသုတမျိုးစုံကိုရရှိမည်။
- ၈။ များသောအားဖြင့်ယင်းတို့၏ထင်မြင်ချက်များပြန်ပေးမည်။

စာဖတ်ခြင်းလေ့ကျင့်ခန်းများပြုလုပ်ရာတွင်စဉ်းစားသင့်သည့်အချက်အလက်များ

- ၁။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များနှင့်စာအုပ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသည့်ဖြစ်ရပ်များကိုမည်သို့ဆက်စပ်နိုင်မည်နည်း။

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်များ

- ၂။ ကလေးများ၏စိတ်ကိုမည်သို့ဆွဲဆောင်နိုင်မည်နည်း။
- ၃။ ကလေးများဤစာအုပ်ကိုဖတ်ခိုင်းရန်အတွက်မည်သည့်အကြောင်းပြချက်များပေးမည်နည်း။
- ၄။ ရုပ်ပုံများကိုအသုံးပြုပြီးစာအုပ်ထဲတွင်ပါဝင်သောအချက်အလက်များကိုခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သလား။
- ၅။ ဤစာအုပ်သည်ဘာသာစကားသင်ကြားရာအတွက်အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသလား။
- ၆။ စာအုပ်ထဲတွင်မပါဝင်သည့်မည်သည့်အချက်အလက်များကိုထည့်သွင်းပြောဆိုနိုင်မည်နည်း။
- ၇။ ကျောင်းသားများ၏နားလည်မှုကိုမည်သည့်နည်းနှင့်ဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်သနည်း။

ဤနည်းများနှင့်မေးခွန်းများဖြေပြီးကလေးများကိုစာပေးမဖတ်ခင်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းအားဖြင့်ကလေးများစာအုပ်ထဲတွင်စိတ်ဝင်စားပြီးဖတ်ကြည့်ရန်အားထုတ်မှု များပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အခြားလှုပ်ရှားမှုများ

စာဖတ်ပြီးနောက်ဆက်တွဲလှုပ်ရှားမှုများပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ ကလေးများကိုမိမိတို့၏ကြိုက်နှစ်သိုက်သောပုံပြင်များကိုရွေးချယ်ပြီးပြဇာတ်များသရုပ်ဆောင်စေခြင်း၊ ရုပ်ပုံများဆွဲခြင်းနှင့်ရုပ်ပုံများပြုပြီးပုံပြင်ကိုအခြားနည်းဖြင့်အဆုံးသတ်စေခြင်းများပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ ပုံပြင်ထဲတွင်ရရှိသောသင်ခန်းစာများအကြောင်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင်ကလေးများစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးဖတ်လိုရန်အတွက်မေးခွန်းများလည်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ - ဤစာအုပ်ထဲတွင်ကျားဘယ်နှစ်ကောင်ပါသလဲ။ သူတို့မှာဘယ်လိုအကျင့်တွေရှိသလဲ။ စသည်တို့ဖြစ်သည်။